

ŽIVÉ SLOVO

3/2002, ročník XXXIV

Téma:
**Práce, zaměstnavatel,
zaměstnanec**

úvodník

Úděl nebo šance?

Jarek Andrýsek

Milí čtenáři,

ještě jsme pod dojmem pohromy, která postrhla naši zemi v podobě záplav. Člověk zakouší bezmocnost svého údělu. Naráží na věci, které jej jednoduše přesahuji a on je jím vydán napospas. Jsou nad jeho možnosti a pokoují jej. Nechci se pouštět do průzkumu lidské duše, zvláště když vím, že lidé na podobné situace reagují zcela rozdílně. Jaký postoj k tomu ale máme zaujmout my, kteří víme, že se Bohu z ruky nic nevymkne? Nejsou ty poslední záplavy dalším Božím napomenutím, adresovaným národu, který se hrdě hlásí ke své bezbožnosti? Nejsou voláním směrem k člověku, který dává Stvořiteli jasně najevo, že Boha nepotřebuje? Katastrofy, jako byla tato, nás však přesvědčují o opaku. Jsme závislí na druhých lidech i na Bohu více, než si to připouštíme.

Témata tohoto čísla je spojeno s lidským údělem, který však nikoho nezaskočí. Byl člověku Bohem určen už před věky. **Práce, posláni a prokletí zároveň.** Při stvoření byla dáná člověku do vínku. Bylo mu Bohem uloženo, aby se tvůrčím způsobem staral o svěřenou zemi a zušlechfoval ji. Práce je tedy lidským posláním, které člověka naplňuje a uspokojuje. Po lidském pádu dostává práce nový rozměr. Stává se prostředkem obživy ziskávané z prokleté země. Práce přestává být jen uspokojující činností a začíná být tvrdým údělem, aby člověku připomínala postavení vzpoury proti Bohu, do kterého Adam lidstvo uvedl: „*Prach jsi a v prach se navrátí.*“ Tento temný úděl lidstva se však s přichodem

Spasitele, Ježíše Krista, radikálně mění. Do temna vstupuje světlo.

V Kristu byl člověk uveden do nového postavení před Bohem. Z otroka se stává spolupracovník Boží, osvobozený ze starých vazeb hříchu k novému životu s Kristem, k novému poslání: „Předávat poselství o nabízené záchrane v Pánu Ježíši dál“. A všechno, co koná, koná pro Krista, který jej vysvobodil. On je motorem křesťanova jednání. Naší motivací je vděčnost Bohu a snaha Jej oslavit. To platí i pro každou oblast lidského života a pro práci zvlášť. Apoštol Pavel to dokonce vztahuje i na práci otrockou: „*Otroci poslouchejte své pozemské Pány s bázni a chvěním... jako služebníci, kteří rádi plní Boží vůli a lidem slouží ochotně, jakoby sloužili Pánu*“ (Ef 6,5nn). Ze zdánlivé nevýhody se vyklubala veliká šance. Jaká? Oslavit Boha tím, jak svou práci odvedu. A možná, že radostným snášením svého údělu získám pro Krista i druhé lidi.

Nemají snad na dnešním trhu práce velkou šanci právě křesťané? Siegfried Buchholz, významný rakouský evangelický manažerský poradce říká že největší boj na trhu se vede o výjimečné pracovníky. Hledá se kvalifikovaný pracovník, který se vyznačuje kompetencí, energií a neporušenosti. Zvláště poslední vlastnost, totiž vědomé trvání na etických hodnotách, je v současné době něčím výjimečným a proto cenným. To samozřejmě platí jen o těch podnikatelích, kteří myslí na budoucnost a budou svou firmu na zdravých základech. Všichni ale nemohou být vedoucími pracovníky či zaměstnavateli. Spolehlivost, čestnost, otevřenost, pile a nasazení se však očekává i od zaměstnanců. Nemá tady snad člověk, který spočinul v Bohu, větší šanci?

Nezapomínejme však, že práce má vést k Bohu a ne od Něj.

úvahy

Bůh si přeje rozmanitost

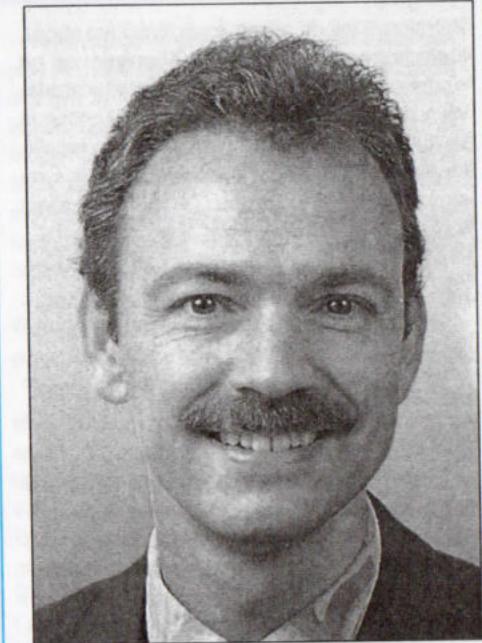
**Z časopisu Offene Türen přeložil a zkrátil
Jarek Andrýsek**

Vybráno z kázání U. Neuenhausena, proneseného u příležitosti 50 let trvání Misijního domu Wiedenest.

Včera jsme zde ve Wiedenestu měli několik „hostů“, kteří se na sebe snažili upozornit pomocí plakátů. Zeptal jsem se jich na jejich motivaci. Co je vedlo k tomu, že se snažili získat lidi na svou stranu. Zjistil jsem, že měli podobnou motivaci, s jakou se setkáváme u mnoha hnutí. Jejich kritika se zaměřovala především na roztríštěnost křesťanství, které by mělo činit pokání, aby se znova sjednotilo. Sjednocení se pak podle nich dosáhne tím, že jim lidé budou naslouchat. Když to udělají všichni, pak budou také všichni zajedno. Nepodařilo se mi však z rozhovoru zjistit, proč by lidé měli poslouchat právě je a ne někoho jiného.

1 vůdce + 1 forma = jednota?

Toto řešení samozřejmě není ničím novým, známe ho i z jiných hnutí a částečně i z našich řad. Jsou lidé, kteří si myslí, že kdybychom se intenzivně zabývali Johnem Nelsonem Darbym, pak bychom dosáhli jednoty. To je jistě už i z věcného hlediska pravda. Ale i tady si musíme položit otázku: „*Přeje si to tak Bůh?*“, „Má být dosaženo jednoty tím, že jeden člověk strhává vše na sebe?“ Takovéto postoje nejsou ničím novým. I biblický text, který budeme číst, se s tím snaží vypořádat. Totiž s pokusením církve určovat zásady pro budování sborů podle jedné osoby, jedné metody, jednoho způsobu, a takovým způsobem dosáhnout jednoty. Ve skutečnosti je však konečným produktem rozkol. Tak vypadá druhá strana medaile, která se chce blýsknout jednotou, dosaženou nějakou osobností. A nezbývá než přiznat, že k tomu docházelo i v bratrském

**Ulrich Neuenhausen (40),
od října 2002 nový ředitel
Biblické školy ve Wiedenestu
Docent pro misiologii a Nz**

hnuti právě tam, kde se lidé až příliš snažili jit jednou cestou fixovaní na jednu osobu. Ale to není nic nového a v jistém smyslu je to vlastně i „novozákoní“.

**Jednota = mnoho forem
jeden základ**

Apoštol Pavel se toho dotýká v 1. Listu Korintském (3,6-11): „*Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst; a tak nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst... Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitec jsem položil základ a druhý na něm staví. Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus.*“

Pavel zde objasňuje, že církev roste mnoha různými cestami, ale z jednoho základu.

Promlouvá tak do situace v korintském sboru, která je poznamenána zaměřováním se na různé osoby. Do popředí zde vystupují především dvě z nich, **Apollos a Pavel**. Apollos je ve Skutích popisován jako vynikající řečník, kterému se dařilo získat posluchače na svou stranu a přesvědčit je. Měl Ježiše rád a kázal o Něm.

Pavel se naproti tomu nepovažoval za dobrého rétora, když o svých kazatelských schopnostech napsal: „Má řeč a mé kázání se neopíraly o vemlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí“ (1K 2,4). Asi by nebyl dobrým řečníkem pro mezinárodní konference.

Tato rozličnost však nebyla Apollovi a Pavlovi překázkou spolupráce. Část příslušníků korintského sboru však byla jiného názoru. Oni by raději chtěli naslouchat Apollovi, vždyť mluvil tak přesvědčivě. Jiná skupina ve sboru zase říkala: „Počkejte, s tím nesouhlasíme. Pavel přece náš sbor založil. Chceme zpět ke kořenům. Chceme být pavlovští, a ne apollovští“. Ti rozumnější říkali, že chtějí být Kristovští. Skupina s velmi rannými katolickými tendencemi zase říkala: „Zapomeňte na to! My budeme petrovští, my se hlásíme k odkazu apoštola Petra.“

Cíl je víc než metoda

Pavel zde jasně ukazuje, že **Bůh je Bohem rozmanitosti**. Nejde o rozhodnutí pro jednu osobu, jednu skupinu, jednu metodu. Nejde o metodiku, o způsob, jakým dosáhnu cíle. Jde o sám cil. A já jsem přesvědčen, že na cestě k cíli je rozmanitost nejen oprávněná, ale je Bohem dokonce chtěná, protože Bůh je Bohem rozmanitosti.

Pavel zde jasně ukazuje, že církev sice roste mnoha různými cestami, ale jen z jednoho základu.

Ohrožení nebo šance?

Magnus Malm dospěl ve své knize „Bůh ne-používá hrdiny“ ke zjištění, že Bůh je ve své bytosti tak rozmanit, že vlastně není možné, aby byl reprezentován jen jedním cirkevním hnutím, jednou formou, jedním směrem. Bůh musí být prezentován mnoha směry a mnoha kulturnimi. K tomu je zapotřebí mnoha různých lidí. To, co vidíme jako ohrožení či nebezpečí, je vlastně velkou šanci, že Bůh bude představen ve své rozmanitosti. Mám radost ze sourozenců viry, kteří k nám přicházejí ze zahraničí se svědectvím o tom, co Bůh koná v jejich zemi. Jsem rád, že to není jednostranné, že to nejsme jen my, kdo odchází do zahraničí. Přejí si, aby ještě více lidí z Afriky, Asie, Ameriky a ostatních Evropských zemí přišlo k nám a odvážně promlouvalo do naší situace. My se totiž vzájemně potřebujeme. Musíme k sobě promlouvat, abychom se navzájem vyučovali.

Víra v Krista vytváří prostor pro rozmanitost

Mnozí lidé si myslí, že kdyby všichni uvěřili v Ježiše, vznikla jedna velká kulturní kaše a vše bylo stejné. Ale to je podle mě velký omyl. Tam, kde lidé uvěří v Ježiše, tam vzniká na jednou prostor pro rozmanitost. Nucení k jednotě, k jedné normě, vzniká tam, kde se lidé vzdalují evangelia.

Stále větší tlak na sjednocování je spíše rysem společnosti, která o Bohu nechce nic vědět. Všichni mluví stejně, nosí džíny, piji Coca-Colu, stravují se u MacDonalda a divají se na stejné filmy. Všichni věří humanismu jako nejvyšší hodnotě a podřízuji mu vše, dokonce i samého Boha. Tato jednotná kultura vzniká tam, kde se lidé vzdalují od Boha. Proto je také církev nositelkou Božího pověření, představovat Boží rozmanitost, ukazovat, že v Ježiši Kristu je svoboda pro úplně rozdílné lidi, kultury a formy. A největší šancí jsou pro to mezinárodní kontakty. Měl jsem radost z toho, když zde ve Wiedenenu promlouval na mezinárodní konferenci studentů Francis Omondi z Keni.

Že našel odvahu a řekl nám, čeho si u nás všiml a co bychom měli přehodnotit, čemu se naučit. My potřebujeme novou motivaci, nové zaměření. Potřebujeme vzájemnost.

Vzájemnost obohacuje

Ani vzájemnost není v ničím novým. Křesťané apoštolské doby nám ukázali, jak se žije v multikulturní společnosti. První oficiální vysláni misionářů bylo činem vpravdě mezinárodním. Podle Knihy Skutků 13. kapitoly byli v Antiochii v církvi proroci a učitelé různých národů. Simeon zvaný Černý nejspíš nebyl bělochem, Lucius pocházel z Kyreny a Mana-hem nebyl Syřan, ale jako druh tetrarchy Heroda pocházel nejspíš z Palestiny. Společně s Židem Saulem tvořili všichni pestrou směsici lidí, kteří nepocházel z Antiochie. Toto společenství vysílala Pavla a Barnabáše na první misijní cestu. Já osobně se těším na okamžik, kdy při vysílání německých misionářů budou přítomni také Afričané, Nepáci, Pakistánci nebo Jihoafricáni. A to nejenom do zahraničí, ale i do naší vlastní země, neboť i Německo potřebuje misionáře. My potřebujeme mezinárodní společenství.

Kulturní šok jako lék vlastní slepoty

Když jsem v roce 1986 pobýval v Indii, byl jsem tím, jak tamější křesťané žijí, jednoduše šokován. Věci, které jsem tehdy na nich považoval za strašné, zasluhují oprávněnou kritiku. Naučil jsem se však něčemu velmi důležitému, a sice tomu, že i my Němci máme spoustu nedostatků, které už ani nejsme schopni vnímat. Proto potřebujeme onen příspěvek bratří a sester ze zahraničí. Kulturní šok, který jsem prožil, byl sice oprávněný, ale je neoprávněné si myslet, že moje kultura, můj sbor a moje víra jsou ty nejlepší. Je falešné si myslet: „Já jsem v pořádku a všichni ostatní to dělají špatně.“ My se navzájem potřebujeme, abychom poznali, kde se ve skutečnosti nacházíme. Potřebujeme různá obdarování, abychom se naučili ovládat.

Když někdo jinak než já káže, staví a pracuje, pak se mohu naučit pokoře. Ano, respektu vůči druhým se naučím jen tam, kde ti druzí lepe kážou, staví, pracují a mají úspěch. Pak teprve mohu říct: „Páne, děkuji Ti, že máš tak rozdílné lidi a že některí jsou lepsi než já sám.“ Pavel mohl ve své „velikosti“ říct, že je slabým řečníkem. Jen lidé, kteří nás v něčem přesahují, nám mohou uštědřit nějakou duchovní lekci.

Garantem růstu není metoda, ale Bůh

Potřebujeme různé formy sborové práce. Potřebujeme sbory, které jinak uctívají Pána. Proto se ještě nemusíme stát Afričany nebo Asiaty. Mimochodem, bylo by to asi strašné, kdyby byl v nebi vyzýván Bůh jen tím našim způsobem. Jak je dobré, že tam budou i Afričané a Asiaté. Pavel zaséval, Apollo zaléval, vzrůst však daroval Bůh. Bůh který dává vzrůst je Bohem rozmanitosti. I proto se můžeme osvobodit od nás samých. Můžeme se uvolnit, protože nezáleží na našich metodách, ale na Bohu. Mám pro vás potěšující zprávu: My se smíme učit od druhých a přitom se těm druhým nemusíme stát. Existují různé cesty, na kterých Bůh daruje sborům růst. My totiž růst neprodukujeme, my jen sejeme a záléváme. Různost sborů není důvodem pro konkurenční boj, ale znakem Bohem darované rozmanitosti. Každý přináší svůj příspěvek k dosažení společného cíle – zvěstování evangelia.

I rozmanitost má své hranice

Pavel jasně řekl: „Položil jsem základ a druhý na něm staví. Každý, ať dává pozor, jak na něm staví. Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus.“ To je jasně vymezená hranice, hranice rozmanitosti metod a forem, hranice tolerance. To je hranice určená Bohem. Základ je položen a tvoří závaznou normu. A každý, kdo chce zodpovědně před Bohem stavět, se jej musí držet. To si musíme stále vzájemně připomínat. Mluvím-li o formách a obsahu, pak jen v tomto Bohem stanoveném rámci. Jde o Ježíše Krista a naše práce má být zaměřena na něj a má

vycházet z něj. Tam, kde se metody osamostatní a formy sborového života jsou stavěny nad Ježíše, tam překračujeme stanovenou hranici. Pavel také ukazuje, čím se takové překračování hranic vyznačuje. Dochází k němu tam, kde se sbor začne kvůli metodám, formám a osobám rozdělovat. To je ta hranice. Jde totiž o Ježíše Krista. V Knize Zjevení jde především o otázku: „**Kdo bude v budoucnu vyzýván?**“ Bude to Šelma, Antichrist nebo bude vyzýván Bůh? To je totiž rozhodující a o to tady jde! To je rámec, ve kterém se máme pohybovat. Cílem a smyslem všeho dění je to, že bude uctíván Bůh, v Pánu Ježíši Kristu.

Otroci dnes

Petr Vadúra

V prvním dopise do Korintu se apoštol Pavel vyrovnává s mnoha nešvary v církvi. Zabývá se i jednotlivými skupinami lidí: nezenatými a nedvanými, vdovami, manželi, svobodnými a otroky, obřezanými a pohany. Všech těchto skupin lidi se nějak dotýká v 7. kapitole svého prvního listu. Od 20. verše můžeme číst: „**Každý ať zůstává v tom postavení, ve kterém byl povolán. Byl jsi povolán jako otrok? Nedělej si s tím starosti. Jestliže se však můžeš stát svobodným, raději toho využij. Neboť kdo byl v Pánu povolán jako otrok, je Pánův propuštěnec; podobně kdo byl povolán jako svobodný, je Kristův otrok. Byli jste koupeni za velikou cenu. Nebudte otroky lidí. Bratři, každý ať zůstává před Bohem v tom postavení, v jakém byl povolán!**“ (1K 7,20-24).

Smysl tohoto textu je jasny: **Kristus nás vyšvobodil ze všech pout a dal nám postavení Božích dětí.** Mimochodem, zkusme si představit, že bychom žili v Pavlově době, byli otroky a uvěřili v Krista. Otrok, jak známo, neměl žádná občanská práva. Byl majetkem svého pána. Musel pracovat, jak mu pán nařídil. Neměl volnost pohybu, pokud mu ji pán nedal.

Podle 11. kapitoly 1. Listu Korintským si zkusme představit situaci v tamější církvi. V Ko-

rintu byl velký a bohatý sbor křesťanů. Scházeli se v domě nějakého movitého bratra už odpoledne. Měli vždy připravené pohoštění a velmi dobře se bavili. Byla to taková přátelská „parta“. Za setmění dorazili do shromáždění i nádenici, dělníci, zemědělci z okolí a jako poslední otroci. Byli špinaví, hladovi a unavení. Toužili po Božím slově, po slavení přítomnosti Pána Ježíše a po bratrském společenství. Když ale přišli do shromáždění, byli jejich bohatší bratři v nejlepším. Měli z vína dobrou náladu, byli najedení a snad i nelibě nesli příchod těch páchnoucích trhanů. Ti si posedali do kouta a začalo slavení Večeře Páně. Trhaný, nádeníky a otroky ti ostatní pohrdali. Snad je ani nepovažovali za křesťany, protože otrok byl mluvící nástroj. Otroci nemohli zvěstovat evangelium jako cestující kazatelé. Nemohli studovat Bibli a kázat, nemohli věst děti. Žili svůj otrocký život, do kterého jim svítla naděje evangelia. Pavel je ujišťoval, že jsou Kristovými propuštěnci. Kristus za ně zaplatil, stali se dětmi samotného Boha. Život trávili těžkou prací pro pána. Jejich poklad byl ale v nebi. Čím Bohu sloužili? Nevím. Možná se modlili, možná ničím. Prostě žili, jak mohli. Byli horšími křesťany? Ne, byli součástí téhož těla Kristova jako ti bohatí, moudří, vzdělaní a sloužící.

Doba se změnila. Dnes už nemáme otroky (i když v Súdánu jich je spousta). A přesto se toho v církvi zase tak moc nezměnilo. I dnes jsou zde ti „lepší“ a ti „horší“. Nikdo to takto neřekne, ale ví se to. **Kde se bere kritérium posuzování?** Takových měřítek může být mnoho. Například četnost návštěv shromáždění, schopnost mluvit v církvi, zapojení do tzv. služby Bohu. Raději nechci připouštět, že do těch „horších“ podvědomě zařazujeme lidi chudé, hloupé, Romy, Vietnamce a Ukrajince, a pak ty, kdo nezvládají svůj život, ať už jsou to lidé ze sociálně slabých skupin, rozvedení, zadlužení, či dokonce bezdomovci.

I dnes jsou zde „otroci“ a „svobodní“, proto bychom si čas od času měli přečíst 11. kapitolu 1. Pavlova listu do Korintu. Zdá se, že zisíkal novou aktuálnost.

informace

Celoslovenské stretnutie veriacich z KZ v Prievidzi

sa konalo 21. - 23. júna 2002

Ján Hudec

Predmetom uvažovania na biblických zhromaždiach bol **Druhý príchod Pána Ježíša - pre Cirkev a v sláve** na základe textov Tit. 2,13, 1Tes. 4,16-18 a iných. V službách Božím slovom v sobotu predpoludním aj popoludní a v nedeľu popoludní zaobrali sa bratia oboma časťami druhého príchodu Pána Ježíša i rozdielmi medzi nimi. Bolo v nich zdôraznené, že Pán Ježiš pride do oblakov vziať svoju Cirkev zo zeme prv ako Pán Boh zošle na zem strašné súdy opisané v knihe Zjavenia a pred veľkým súžením izraelského národa, predovaným starozákonnými prorokmi. Na konci týchto súdov a súženia pride Pán Ježiš v sláve na zem, aby premohol úhlavného nepriateľa Boha i fudi – satana, ako i antikrista, falosného proroka a tých, čo v ich službe budú prenasledovať verný zostatok Izraela, a aby tu nastolil svoje tisícročné kráľovstvo pokoja, v ktorom On bude kráľom celej zeme.

Popri bratoch zo Slovenska slúžili Božím slovom ako hostia bratia z České republiky (Ján Ostrolucký, Peter Zeman, Peter Turoň) a vzácný hosť z ďalekej Austrálie, brat William Peterson, ktorý po piatich rokoch znova navštívil Slovensko. Poznámky z jeho služby pri Pánovej pamiatke sú v osobitnom článku.

Biblickou tému sobotného večera duchovných piesni a svedectva bolo Správne rozhodnutie na základe textu Luk. 15,11-32. O nrom bola reč v preslove, svedectve i duchovných piesniach, spievanych mladými bratmi a sestrami z viacerých slovenských zborov, ako i z českého zboru v Zlíně.

Popri prvoradom úžitku zo spoločenstva s Pánom a z Božieho slova v preslovoch bratov i v piesňach mladých veriacich tešili sa účast-

nici stretnutia i zo vzájomného spoločenstva, najmä ti, čo sa už dlho nevideli.

Celý obsah konferencie vyznel ako **nové povzbudenie k očakávaniu príchodu Pána Ježíša pre Cirkev** a tiež ako radosť z toho, že vo svojom príchode v sláve **On príde k svojim právam**, ktoré mu svet uprel v Jeho prvom prichode a v Jeho živote na zemi.

Letní soustředění SBV

Jarek Andrýsek

Asi dvacet pravidelných návštěvníků **Semináře biblického vzdělávání v Ostravě** (a další hosté) začalo svou letní dovolenou trochu neobykle – v lavicích areálu Školy v přirodě v Horní Lomné. Zvláštním hostem byl docent pro Nz a Pastýřkou péče Biblické školy ve Wiedenstu, bratr **Matthias Schmidt**, jehož program v ČR začal ještě před začátkem prvního prázdninového týdne. Navštívil totiž Křesťanský sbor v Českém Těšíně, kde sloužil slovem. Pak už se naplno věnoval svým dočasným studentům. **Vedle pastýřské péče přednášel také dobové pozadí Nz.** Jako lektor posledně jmenovaného oboru, ale i řečtiny se osvědčil také Pavel Šima, který se části kurzu účastnil. Poslední disciplínu, na které se však podíleli více sami studenti než učitelé, byla praktická homiletická cvičení. Tady si studenti mohli prakticky ověřit, jak je důležitá zpětná vazba při zvěstování Božího slova. Obavy z kritických posluchačů se však mísily se zdravým humorem tak, že jsme mohli být budováni i bra-

trskou atmosférou tohto kurzu. Volné chvíle jsme trávili (cyklo) turistikou, volejbalem a jinými sporty. A protože dobrá strava patří již k tradici biblické školy, zbývá se jen zeptat: „Nechcete přijet příště i vy?“

Návšteva brata W. A. Petersona na Slovensku

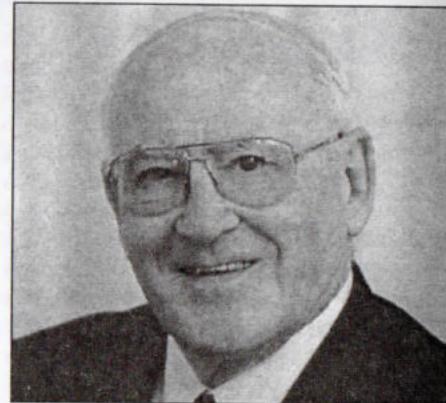
Ján Číž

Z ďalekého Port Macquarie v Austrálii opäť po piatich rokoch navštívil kresťanské zbyty na Slovensku duchom mladý, ale už 78-ročný brat Bill Peterson. Jeho návšteva bola už viac ako rok predmetom jeho i našich modlitieb. Začala v Bratislave 6. júna, kde po návštavách a službách v zboroch v Nitre, Seredi, Novom Meste nad Váhom, Nižnici, Zvolene, Bátizovciach, Martine a Žemianskych Kostoľanoch, opäť 25. júna 2002 skončila.

Brat Peterson je veľkým znalcом Izraela, kde osobne pôsobil a viac ako 100 krát viedol zájazdy veriacich ľudí po stopách nášho Pána Ježiša. Je taktiež **znalcom biblických prorociev o druhom prichode Pána Ježiša**, ktoré veľmi rád vykladá. Veľmi horivo slúži v bratských zboroch v rodnej Austrálii, na Novom Zélande a v Singapúre a rád kázať i v mnohých iných krajinách. Je šéfredaktorom časopisu **Spotlight on Israel** (Reflektor na Izrael), ktorý prináša vzácné výklady biblických tém, správy zo súčasného Izraela a približuje vo fajných obrázkoch tie miesta zo Svätej zeme aj iných krajín, o ktorých sa píše v Biblia.

Ani väzne zdravotné problémy milého brata pri jeho pobytu v Škótsku, na ktorý tesne nadväzovala cesta na Slovensko, neodradili tohto milovníka našej vlasti od náročných návštev mnohých zborov. Ukončil ich preslovmi na Stretnutí veriacich Kresťanských zborov v Prievidzi v dňoch 21. - 23. 6. 2002. Sme Pánovi vďační, za vzácnu, obetavú a nezistnú službu tohto Jeho pozoruhodného služobníka.

Na záver uvediem aspoň niektoré myšlienky, ktoré vyslovil v službe po Pánovej pamiatke

Dr. W. A. Peterson

v Prievidzi, na text J 21,1-4.10-14, v texte je opisaný z Petrovho podnetu uskutočnený **nočný rybolov**. Na úvod sa brat predstavil, že vlastne aj On, podľa priezviska, je synom Petra (Peterson – voľný preklad: Petrov syn). V nasledujúcom dal poslucháčom domácu úlohu, aby sa presvedčili, že evanjelium Jánovo je vlastne opisom 10 dní života Pána Ježiša z jeho tri a polročnej verejnej služby.

Brat ďalej pokračoval výkladom textu v prvom verši: *Potom sa Ježiš zase zjavil...* Podľa v. 14 je toto zjavenie vzkrieseného Krista v poradí tretím. Tiberiadské more, pri ktorom sa udialo, má viaceré pomenovania.. To, že Ján používa práve toto má veľký význam. Jeden z významov mena Tiberias je **dobrý** či **jasný pohľad**. Najmä Peter tu ziskal jasný pohľad na Pána Ježiša, na ktorý už nezabudol. Je to pomerne malé, ale malebné jazero. Brat vyslovil príanie, že by všetkých poslucháčov najradšej posadil do lietadla, aby na vlastné oči videli tú krásu. On sám vefakrát sedel na jeho brehu a tiež sa po ňom plavil.

Vers 3 hovorí, že **netrpezlivý Peter** sa mimovoľne stal vodcom skupiny apoštolov, ktorí mali nesprávnu ideu a viziu, a čo je horšie, hneď ju aj uskutočnili. Peter k tomu potreboval skupinu priateľov – nemohol ísť sám. Išli spoločne na loďku neposlušnosti. Z toho si môžeme vziať ako poučenie dve skutočnosti:

1. Najmä prirodzene obdarení a oblúbení bratia v zboroch musia byť veľmi opatrní a pýtať sa, **kam vedú ostatných** bratov a sestry, pripadne i ďalších ľudí.

2. Hneď vstúpili do lode. Veľmi nebezpečný moment. Ak nás niečo nadchnie alebo máme nejakú ideu, **budme trpezli a nerealizujme všetko hned**. Brat povedal: „Vidím vo vašich tvárách veľa túžob niečo urobiť. Dajme si čas na modlitbu, počkajme na Boží pokyn. Inak budú naše loďky vždy prázdne.“

Je mi ľúto Petra, lebo tu a teraz sa musel naučiť lekcii, na ktorú už nikdy v nasledujúcom živote nezabudol. Na brehu hotel oheň. Bol to taký istý oheň, ako ten v dvore najvyššieho knaza pri ňom zaprel svojho Pána. Iste si to Peter uvedomil. Pán Ježiš mal už upiecenú rybu aj chlieb. Povedal im: *Podte a jedzte*. Keď si Peter vzal svoju porciu iste mysel na záračné nasýtenie, kde tiež cez jeho ruky prechádzal pokrm pre zástupy. Keď Pán Ježiš nás napráva, robí to veľmi jemne a nežne. Nazdávam sa, že z neopatrného Petra sa v tento deň stal opatrný Peter.

Ďalej len stručne zhniem, čo brat povedal o lekcii, ktorú sa musel Peter a musíme aj my naučiť :

1. **Kde sa majú loviť ryby?** Pán je lepší rybár ako Peter. 153 rýb sa vykladá aj tak, že v Biblii sa spomína 153 národnosti, ktorým treba doniesť evanjelium, alebo že bolo 153 druhov rýb v Stredozemnom mori.

2. Peter nemá loviť ryby, ale **pásť ovečky** Pána Ježiša.

3. Nemá sa sám rozhodovať, ale **nasledovať Pána**, ísť krok za Ním tak, aby nikto nebol medzi nimi.

Toľko na priblíženie niektorých myšlienok milovaného brata, ktorý sa medzitým už štastne vrátil domov. Elektronickou cestou ďakuje všetkým za milé priatie, pohostinnosť a rád bude na svojich ďalších cestách a službách spomínať na krásne Slovensko a milých bratov a sestry v Kristovi.

tématické články

Práca, zamestnávateľ a zamestnanec v Biblii

Ján Hudec

Táto téma, v ktorej sa odzrkadluje podstatná alebo i najväčšia časť ľudského života, sa tiahne celou Bibliou. V nej je zjavená Božia vôľa v tejto oblasti, s ktorou je porovnávané správnie sa ľuďmi v nej. To môže byť v súlade alebo v rozpore s Božou vôľou a požiadavkami.

V raji pred pádom prvých ľudí

Na základe správy Bible v knihe Genesis môžeme povedať, že **už tu bol Zamestnávateľ – Boh, boli zamestnanci – Adam a Eva a bola práca**, ktorú Pán Boh určil prým ľuďom. On rozhodol už pred ich stvorením o nich: ... *nech vládnu nad morskými rybami a nebeským vtáctvom a nad zvieratami a nad celou zemou a nad každým plazom, ktorý sa plazí po zemi* (1,26). A keď ich stvoril a požehnal, prikázal im: *Plodte sa a množte sa a naplňte zem a podmaňte si ju a vládnite nad morskými rybami a nad nebeským vtáctvom i nad každým živým tvorom, ktorý sa hýbe na zemi!* (1,28) Pán Boh uvedol prvých ľudí do vznešeného postavenia vládcov celej zeme. A zároveň s ním im dal prácu, ktorá popri spoločenstve s ním a vzájomnom, mala byť trefou časťou náplne ich života, ktorý podľa Božieho príania mal byť večný. Táto **práca bola pre nich radosťou**, nehrozili im pri nej úrazy, nepôsobila im námahu ani únavu či dokonca bolest. To boli pre nich neznáme skutočnosti. Ale hriech, ktorý skrže nich vstúpil do sveta, všetko zmenil.

Po páde a vyhnání z raja

Práca prvým ľuďom aj ich deťom zostala. Veľmi sa však zmenil jej charakter. Už nebola ľahká a radostná. **Práca sa stala namáhavou, únavnou i bolestnou.** Tak ako to Pán Boh povedal Adamovi: ... zlorečená bude zem pre teba, s bolestou budeš z nej jest po všetky dni svojho života. Tŕnie a bodľač ti bude rodíť a budeš jest poľnú bylinu. V pote svojej tváre budeš jest chlieb až dokiaľ sa nenevratiš do zeme, lebo z nej si vzatý, pretože si prach a do prachu sa navratiš (3,17-19). A takou je práca ľudi dodnes, hoci nám v nej Svoriteľ ponechal prvok zaujímavosti a príťažlivosti aj uspokojenie a radosť, keď ju добре vykonáme.

Noach a jeho rodina

120 rokov pred potopou Pán Boh prikázal Noachovi postaviť veľkú loď – koráb. Jeho rozmery boli na tú dobu obrovské: dĺžka x šírka x výška = 150 x 25 x 15 m a objem približne 56 000 m³. Z hladiska náuky o plávani telies – hydrostaticky mal ideálne rozmery s vysokou bezpečnosťou proti prevrhnutiu v priečnom smere. Mal 3 podlažia s úhrnnou podlahovou plochou viac než 1100 m². V tej dobe to bolo obdivuhodné dielo, čo tiež dokazuje, že Noach a jeho traja synovia boli inteligentní a zruční ľudia. Často sa hovorí o Noachových tesároch – pisateľ článku si však myslí, že tito štyria muži mali dosť času i obdarovania od Boha, aby túto prácu vykonali sami. **Bola to spoločná rodinná práca**, ktorá im popri námahe a úname prinášala i uspokojenie a radosť, veď ju konali na Boží prikaz.

Abrahám a Eliezer

Boli to pán a jeho sluha, dnes by sme povedali zamestnávateľ a zamestnanec. A tento sluha dostal od svojho pána zvláštnu prácu, ktorú môžeme lepšie nazvať poslaním – prieviesť nevestu pre Abrahámovho syna, Izáka.. Priebeh tejto práce-poslania je pre nás tým viac zaujímavý a poučný, že pán i sluha boli

obaja veriaci v toho istého Boha, v Hospodina. Vieme, že Eliezer verne vykonal svoju prácu a úspešne splnil svoje posланie. A bolo to preto, že sa necitil schopný vykonať túto pracovnú úlohu sám od seba, ale že sa v nej dal viesť Hospodinovi, podobne ako sa Jemu dal viesť Abrahám, keď mu práve takúto úlohu prikázał vykonať. A to je pre nás krásny príklad, **aké má byť vo veriacich vedomie závislosti na Bohu pri ich práci a aká má byť ich spolupráca ako nadriadených a podriadených** – v Božom diele, keď sa obojí dajú viesť svojmu spoločnému Pánovi.

Lában a Jakob

Stryko a synovec boli v pracovnoprávnom vzťahu, i keď nebol uzavretý pisomne, ale iba ústnou dohodou. Jakob slúžil u Lábana 20 rokov: po 7 rokov za jeho dve dcéry, Leu a Ráchel, a 6 rokov za stádo, ktoré si u Lábana nadobudol. Aj podľa ľudskej spravodlivosti možno povedať, že to bol **vzťah vykoristovateľa a vykoristovaného**. Jakob to vyjadril Lei a Rácheli slovami: Vy viete, že som celou svojou silou slúžil vášmu otcovi. Ale váš otec ma oklamal a zmenil desaťkrát moju mzdu. Avšak Boh mu nedal, aby mi urobil zle (31,6.7). A Lábanovi povedal: Nech nie je so mnou Boh môjho otca, Boh Abrahámov a strach Izákov, je isté, že by si ma bol teraz poslal preč prázdnego. (Ale) moje trápenie a (únavnú) prácu mojich rúk videl Boh, preto ťa karhal minulej noci (31,42). Pán Boh sa mocne zastal ukriadeného Jakoba a bohatu mu vynahradil to, čo mu Lában zostal džný. Aj pre nás zostáva príkladom **Jakobova vernosť a horlivosť v službe a práci**, aj keď sa mu za ňu nedostala spravodlivá odmena od zamestnávateľa. Bohato ho však odmenil Boh.

Jetro a Mojžiš

Po úteku z Egypta slúžil a pracoval Mojžiš 40 rokov u madianskeho kniežaťa i knaza, Jetro, ako pastier jeho stáda. Stal sa i jeho záťom, keď mu Jetro dal jednu zo svojich dcér za ženu. O Mojžišovej službe a práci u Jetra

hovorí Písma veľmi málo. Z toho, čo piše o neskoršej návštive Jetra u Mojžiša a Izraelitov na pústi, môžeme usúdiť, že **vzájomný vzťah svokra a zaťa i zamestnávateľa a zamestnanca bol veľmi dobrý** a že obaja boli v ňom spokojní. Z toho, že Jetro pri návštive chválorečil Hospodinovi, možno usúdiť, že Mojžiš mu bol dobrým svedkom o svojom Bohu a poslúžil jemu i jeho rodine k tomu, aby Ho poznali. **Vo veľmi dlhej a nenápadnej službe pastiera stáda naučil sa Mojžiš trpezlivosti, tichosti a pokore.** A tieto jeho vlastnosti si Hospodin mohol použiť v jeho neskoršej vznešenej a fažkej službe a práci ako vodcu izraelského národa na pústi za posledných 40 rokov jeho života.

Salamún a Izraeliti

Najväčším zamestnávateľom, spominaným v Biblia, bol izraelský kráľ Šalamún. A možno usudzovať, že to bol **najväčší zamestnávateľ pri jednej stavbe v celých dovedajúcich dejinách ľudstva**. Pri stavbe Hospodinovho chrámu v Jeruzaleme a v práciach potrebných pre ňu zamestnával 7,5 roka z cudzozemcov v Izraeli 70 000 nosičov bremien, 80 000 lámačov a otesávačov kameňa a 3 600 ich vedúcich. Z 30 000 vybraných Izraelitov striedavo každý tretí mesiac 10 000 stínaľo stromy a opracovávalo ich kmene na pohorí Libanon spolu s mužmi týrskeho kráľa Chírama. A okrem nich bolo 3 300 vedúcich z Izraela, ktorí organizovali prácu na tomto diele a zaobstarávali všetko potrebné pre pracovníkov. **Dovedna s kráľovskými úradníkmi to bolo viac ako 187 000 mužov.** Na stavbu boli dovezené hotové okresané hrady a dosky z cédrového dreva a presne otesané kamene, ktoré sa iba ukladali na seba. A tak **práca na stavbe sa uskutočňovala plánovito a organizované, ticho a takmer bez odpadov**. Jej výsledkom bol **nádherný Hospodinov chrám**, ktorému v tejto dobe nebolo rovného v okolitých krajinách.

Nehemiáš a Judejci

Po návrate z babylonského zajatia judský ľud naprieck odporu i nepriateľstvu pohanov, ktorí sa usídili v jeho krajinе, postavil v Jeruzaleme na mieste spáleného a zbúraného Šalamúnovho chrámu **druhý chrám**. Nemohol sa porovnať s tým prvým ani čo do veľkosti a tobôž nie svojim vzhľadom a zariadením. Ale mohla sa v ňom konať svätošlužba Hospodinovi. Hradby mesta však boli z veľkej časti zbúrané a brány v nich veľmi poškodené. Mesto tak bolo nechránené pred nepriateľmi. Nehemiáš sa po návrate z Perzie rozhodol opraviť mestské hradby aj brány. **Svojím osobným prikladom i autoritou podnietil k práci kniežat a starších ľudu, kňazov a levitov i prostý ľud.** Rozostavili sa po celej dĺžke zbúraných a poškodených hradieb a spolu s bránami ich stavali a opravovali. V Biblia, v Nehemiášovej knihe čítame uchvacujúcu správu o ich horlivej a obetavej práci. Najčastejšie slová v tomto zázname sú: *vedľa neho alebo vedľa nich ... staval ... opravoval ... stavali ... opravovali* (3. kapitola). To je i pre nás **krásny príklad spoľupráce veriacich na Božom diele**.

Peter s Andrejom a Jakub s Jánom

Hneď na začiatku svojho verejného vystúpenia sa Pán Ježiš stretáva s týmito dvoma dvojicami pokrvných bratov. Boli to prostí rybári a On ich našiel pri ich práci. Peter a Andrej práve lovili ryby a Jakub a Ján so svojim otcom Zebedejom zase naprávali a opravovali svoje rybárske siete. Pán Ježiš ich pozval, aby Ho nasledovali a zasľúbil im, že ich urobí rybármu ľudí. Oni opustili svoje loďky a siete a nasledovali Ho. Jakub a Ján opustili aj svojho otca, ktorý zostal na loďke s nájomníkmi (Mk 1,16-20). Po prechodom návrate k rybolovu **rozhodli sa úplne nasledovať Pána Ježiša, slúžiť Jemu a pracovať pre Noho** (L 5,11). Boli akoby Jeho zamestnancami, hoci bez platu a stáleho pôsobiska. Tri roky s Ním chodili po Galilei, Judsku, cez Samáriu i v Zajordánsku a Syrofenicii. Učili sa slúžiť Jemu a od Noho i spolu s Ním slúžiť ľuďom. A On

im po svojom zmŕtvychvstani naplnil svoj sľub – urobil ich rybármu ľudi, ziskavateľmi ďalších učeníkov pre Neho. Je zaujímavé, že im zostal i v Cirkvi charakter práce, pri ktorej ich Pán Ježiš našiel. Apoštol Peter bol priekopník, ktorý „ulovil“ veľké množstvo prvých veriacich - otvoril dvere do Cirkvi Židom, Samaritánom i pohanom. A Ján, ktorý žil v Cirkvi asi najdlhšie, vo svojom apoštolskom pôsobení aj v listoch naprával to, čo sa v nej kazilo.

Apoštol Pavol

Saul z Tarzu bol ako úhlavný nepriateľ Pána Ježiša a Jeho učeníkov, zamestnancom najvyšších knazov a židovskej Veľrady. V ich službe prenasledoval, väznil i trýznil kresťanov. Keď ho Pán Ježiš zastavil na ceste do Damašku, stal sa z neho Ježiš oddaný služobník a najhorlivejší zvestovateľ Jeho evanjelia. **Pánovi Ježišovi slúžil celým srdcom a pre Neho pracoval zo všetkých sôl.** V tejto službe roznesol evanjelium po celej Malej Ázii a priniesol ho i do Európy. A podobne ako u Petra a Jána mala i jeho práca v Cirkvi charakter tej, ktorej sa popri stúdiu Písniem ako remeslu vyučil. Bol výrobcem stanov a ako Kristov apoštol sa stal vo svojej dobe najväčším budovateľom Cirkvi – Božieho duchovného pribytku, i jednotlivých zborov – duchovných pribytkov kresťanov. Vo svojich listoch hovorí mnoho o práci – svojej, svojich spolupracovníkov i kresťanov z rôznych zborov. Od neho pochádza pravidlo, že *kto nechce pracovať, nech ani neje i napomenutie, aby kresťania s tichotou pracovali a tak jedli svoj vlastný chlieb* (2Te 3,10.12). On sám im dal pre všetky doby **priklad sebaobetavej služby a práce**, v ktorej sa ziekol i svojich oprávnených nárokov pre duchovné dobro tých, ktorým svojou prácou slúžil.

Tabita

Táto mladá kresťanka, o ktorej čítame v Sk 9,36-42, asi bola v dnešnom ponimani „samostatne zárobkovo činná osoba“. Z biblickej správy o nej môžeme usúdiť, že sa živila šitím ženských odevov. Ale pre **chudobné kres-**

ťanské vdovy šila potrebné šaty akiste zadarmo. O tom svedčí veľký zármutok i pláč týchto vdov nad jej smrťou. Ona ich **milovala a z lásky im slúžila, ako najlepšie vedela v tom, čo potrebovali**. Preto i ony milovali ju a priali si, aby ju Pán Boh vrátil zo smrti do života. A On to i urobil, keď ju vzkriesil skrze apoštola Petra. Ako veľmi sa z jej vzkriesenia museli radovať tie vdovy, ale i všetci veriaci, ktorí o ňom počuli. A ono je povzbudením i pre nás, že nás Pán Boh ponechá v živote dovtedy, kým nevyplníme na zemi službu a prácu, ktorú On má pre nás a nesplníme životné poslanie, ktoré nám určil – za podmienky, že chceme, aby sa v našom živote stala Jeho vôľa.

Filemon a Onezim

Pán a jeho otrok, zamestnávateľ a zamestnanec. Filemon bol kresťan. Jeho pohanský otrok od neho ušiel do Ríma. Tu sa stretol vo väzení s apoštolom Pavlom. Dostal od neho svedectvo o Pánovi Ježišovi a stal sa kresťanom. Pavol ho poslal späť k Filemonovi s listom, v ktorom ho prosí, aby ho láskavo prijal už nielen ako svojho otroka, ale aj ako brata v Kristu. I keď vzťah pána a otroka zostal, veľmi sa zmenil jeho charakter, lebo oboch spájala Kristova láska. Onezim v nej vďačne a verne slúžil svojmu pánovi a Filemon s ním láskavo zaobchádzal.

Pán Ježiš

So všetkou úctou môžeme povedať, že On ako Syn človeka a Boží Služobník bol v pracovnom pomere k Bohu, svojmu Otcovi, ktorému slúžil, a konal na zemi Jeho dielo.. Na druhej strane On bol v dnešnom ponimani zamestnávateľom svojich učeníkov. Oni vykonávali službu, ktorú im zveril a prácu, do ktorej ich posielal. V oboch týchto poslaniach sa dokonale osvedčil. **On vždy kona Otcovu vôľu, bol mu dokonale poslušný a s radosťou vykonával Jeho prikazy. Na druhej strane bol milujúcim, uznanlivým a odpúšťajúcim Pánom svojich učeníkov.** Vedel ich povzbudiť a potešiť, keď to potrebovali a odpustiť

im, keď Ho nechápalia a napokon i opustili. Dával im iba také prikazy, ktoré mohli splniť a bol im sám najlepším príkladom dobrého služobníka. Sám o sebe povedal, že **Syn človeka neprišiel nato, aby Mu slúžili, ale aby slúžil a dal svoju dušu (ako) výkupné za mnohých** (Mk 10,45). Všetkým svojim nasledovníkom zanechal **žiarivý vzor dobrého služobníka i dobrého Pána**, ktorý vyzýva kresťanov – podriadených i nadriadených, zamestnancov i zamestnávateľov, aby Jeho nasledovali vo svojej službe a práci.

Nasledujme vďačne príklad služby a práce nášho Pána i všetkých, čo z lásky k Bohu verne a oddane slúžili Jemu a pracovali pre večné i časné dobro ľudí!

Práce Boží, Kristova a Lidská

Josef Hudousek

Práce je cílená činnosť, ktorá by na svém konci mela mít hmatateľné výsledky. Z tohto zorného úhlu je možné vidieť i ovoce v duchovnej oblasti, ktoré se rodí z činnosti Boha Otce, Pána Ježiše a člověka.

Boží práce

Ve Starém zákoně se „Božími skutky“, „činí“, „divným včermi“ nebo „Božím dílem“ predstavuje Bůh. Výsledky Jeho práce jsou dokladem Jeho svrchované moci, autority a moudrosti. Je zajímavé si povšimnout, že Boží vlastnosť, jakou je všemohoucnosť, není vyjádřena všeobecným popisem, ale naopak konkrétnimi činami. Ty také dokládají pravost Jeho Božství v protikladu k nemohoucnosti pohanských bůžků. Mojžiš vyznává: „Panovníče Hospodine... nebo kdo jest Bůh silný na nebi aneb na zemi, ješto by činiti mohl skutky podobné tvým, a moci podobné tobě?“ (5M 3,24). Eliášovi dokázal Hospodin svou autoritu a převahu nad Bálovými proroky konkrétnim činem na hoře Karmel (1Kr 18). Žalmy

mluví o Božích skutcích. Ty jsou dokladem Jeho moci a autority ve vzťahu k národům (Ž 46,8-10), připomínkou Jeho svatosti a velikosti ve vzťahu k vykoupenému lidu (Ž 77,11-20) a předmětem obdivu Jeho moudrosti a bohatství (Ž 104,24).

V Novém zákoně apoštol Pavel piše, že **neviditeľného Boha mohou lidé poznat na základě viditeľných výsledků Jeho práce: „Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přistupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditevné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu“** (R 1,19.20 – ek. p.r.).

Práce Božího Syna

Také Pánu Ježiši posloužily výsledky Jeho práce k doložení toho, že je Božím synem a Spasitelem. Byly to činy, v nichž se projevila Jeho moc a autorita. **Jeho dílo bylo „legitimací“, kterou se prokazoval: „I odpovídaje Ježiš, řekl jim: Jdouce, zvěstujtež Janovi, co slyšíte a vidíte. Slepí vidí, a kulhaví chodí, malomocní se čistí, a hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají...“** (Mt 11,4.5). Jim vykonané skutky byly dokladem toho, že přišel od Otce (J 5,36; 10,37.38), že jsou to skutky Boží (J 9,3) a jsou dokladem jedinečného vzťahu Otec – Syn (J 14,10.11). Vrcholem práce (*díla*) Pána Ježiše je Jeho smrt na kríži (J 17,4;19,30).

Práce člověka

Věřící člověk je povolán, aby konal *dílo Boží* (J 6,28.29). Naopak nevěřící člověk se projevuje *zlými skutky* (J 3,19; Ko 1,21). Kresťan se má odvrátit od *neužitečných skutků* (Ef 5,11). Živá vira a skutky jsou dvě strany jedné mince. Naopak víra bez praktického projevu je mrtvá (Jk 2,14-17). Nejsou to ovšem zákonické skutky. Člověk je spasen Boží milostí na základě své víry v oběť Pána Ježiše a to bez jakýchkoliv osobních zásluh: „*Nebo milostí spaseni jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží,) ne z skutků, aby*

se někdo nechlubil" (Ef 2,8.9). Přesto apoštol Pavel připomíná i praktickou součást víry křesťanů: „Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh přípravil, abychom v nich chodili“ (Ef 2,10). Víra a dobré skutky. Tuto dvojici lze přirovnat k vozu taženému koněm. Kam se pohně kůň, tam se hne i vůz. Opravdová víra je neoddělitelně doprovázena činem. Je to ovoce Bohu, které nese ten, kdo se oddal vzkříšenému Kristu (Ř 7,4).

báseň

Vlastními rukami

Ján Kučera

*Vlastními rukami,
počinom vlastním
slúžit chcem, blížnych viesť
ku cielom šťastným.*

*Akéž slastnejšie
budú tie ciele,
ak nie len doviest' ich
ku Kristu cele?*

*Najvyššie blaho to,
česť krestanova.
Tak sa len srdca sieň
predstaví nová.*

tématické články

Práca a odmena za řu

Ján Čiž

Stále častejšie sa aj veriaci ľudia boria s nedostatkom pracovných príležitostí. Ak aj prácu ziskajú je vzácné, ak dostanú načas a primearanú odmenu za řu. Nemám žiadne ambicie riešiť tento zložitý spoločenský problém, ale chceme pripomenúť niekoľkými myšlienkami, čo nachádzame v Biblia v pohľade na prácu a odmenu za řu.

Práca všeobecne. Milovaní čitatelia, žijeme v spoločnosti, kde trh dostał zelenú. Takmer všetko sa stáva tovarom. Je ním aj schopnosť človeka pracovať. Nebolo to tak od počiatku. Boh človeka touto schopnosťou vyzbrojil pri stvorení: „Hospodin Boh vzal človeka a viedol ho do záhrady Éden, aby ju obrábal a strážil“ (1Mo 2,15). To nás vedie k myšlienke, že práca je zmysluplným trávením času života. A tu je niekde koreň ľudského šťastia a radosti. Nie je tu žiadna väzba na zabezpečenie obživy. Teda je vylúčená komerčná zložka práce.

To prichádza až neskôr: „A Adamovi rieko: Pretože si poslúchol hlas svojej ženy a jedol si zo stromu, čo som ti zakázal: Nebudeš jesť z neho! - pre teba bude pôda prekliata s námahou sa z nej budeš žiť. Ba tŕnie a hložie bude ti rodiť a poľné bylinky budeš jedávať. V pote tváre budeš jesť chlieb, kym sa nevratiš do zeme“ (1Mo 3,17-19). Pán Ježiš povedal o Bohu: „Môj Otec pracuje až doteď, i ja pracujem“ (J 5,17). Z požehnanej činnosti, ktorá vychádza od Boha, sa pre hriech stala zlorečená lopota.

Boží výrok Adamovi však určuje i inú stránku práce. **Práca človeka je morálnym zdrojom obživy** pre každého dospelého jedinca.

Ved' apoštol Pavel veľmi ostro vystúpi proti ľuďom, ktorí odmietali pracovať: „Ak niekto nechce pracovať, nech ani neje“ (2Te 3,10). Ba naopak, **pocitívá práca má charakterizovať kresťana**: „Otroci, vo všetkom poslúchajte telesných páнов a neslúžte len naoko ako tí, čo sa ľuďom chcú páčiť, ale v úprimnosti srdca a v bázni pred Pánom. Čokoľvek robíte, robte z tej duše ako Pánovi, a nie ako ľuďom, viediac, že od Pána dostanete za odmenu dedičstvo, ved' Pánovi Kristovi slúžite“ (Ko 3,22-24). Apoštol Pavol a jeho spolupracovníci išli v tom príkladom: „Lebo sami viete, ako nás treba napodobňovať. Ved' my sme nežili u vás neporiadne; ani chlieb sme od nikoho zadržalo nejedli, ale dňom i nocou sme ľažko a namáhavo pracovali, len aby sme nikomu z vás neboli na ľarchu“ (2Te 3,7-8).

Takáto práca pre iného je odmeňovaná mzdou. Už apoštola sa stretali s tým, že to nie je také jednoduché a samozrejmé. Ved' Jakub vo svojom liste napisal: „Ajhľa, mzda, ktorú ste zadržali robotníkom, čo vám zožali polia, kričí, a krik žencov došiel k ušiam Pána mocnosti!“ (Jak 5,4). Preto dnes, keď je mzda mnohokrát na rozhodnutí zamestnávateľa, Písmo hovorí: „Hodný je robotník svojej mzdy“ (1Tm 5,18) alebo inak povedané: **za pocitívú prácu patrí spravodlivá mzda**.

Hriech, ktorý priniesol deformáciu ľudskej práce, pôsobí svojim rozkladom i ďalej. Na oboch stranach, u zamestnanca i zamestnávateľa sú deformácie, čo sa týka odmeňovania. Na strane zamestnávateľa, najmä znovuzrodeného, je Bohom mu daná zodpovednosť v tom, aby jeho zisk nebol na úkor mzdy pracovníkov, ktorí mu ho svoju prácu spolu vytvorili. Preto je povinný riadiť sa nielen okolitým trhovým prostredím, ale aj hlasom Svätého Ducha vo svojom svedomí. Na strane pracovníka je zodpovednosť v tom, aby pracoval svedomito, riadiť sa pokynmi na pracovisku a s dohodnutou mzdou, ktorú prijal pri uzaváraní pracovnej zmluvy, bol spokojný. Ako to radil apoštol Pavel Timotejovi: „A pobožnosť so spokojnos-

tou je skutočne veľkým ziskom“ (1Tm 6,6). Ved' aj Pán Ježiš pracovníka nespokojného s odmenou upozornil na dohodu pri najimani: „On však odpovedal jednému z nich: Priateľ, nekrivdím ti; či si sa nezjednal so mnou za denár? Vezmi, čo je tvoje, a chod! Ja však tomuto poslednému chcem dať toľko ako tebe“ (Mt 20,13-14).

Práca na Božom diele. Je tu však aj Božie dielo. Ani evanjelizácia, zakladanie zborov a pastierska činnosť sa na nezaobide bez práce. Apoštol Pavol, jeden z prvých misionárov a starostlivých pastierov, vyhlásil o sebe nasledujúce: „Ved' viac som sa **napracoval** ako oni všetci, no nie ja, ale milosť Božia, ktorá je so mnou“ (1K 5,10). Po ňom až po dnešok nemajú na ružiach ustlaté tí, čo pracujú napríklad v misii po celom svete. A nie je to len prirodzená starostlivosť o čestné bezpečenie obživy pre seba a členov svojej rodiny. Nie sú to len mnohé organizačné práce, priprava kázaní, písanie a šírenie kresťanskej literatúry, duchovná starostlivosť o veriacich, zdravotná a sociálna služba, ale tiež hodiny modlitieb v komórke, mnohé čoraz nebezpečnejšie cesty a iné činnosti. To všetko a iste omnoho viac, čo vedia posúdiť len aktívni pracovníci, je práca pre Pána. Vďaka Pánovi, že sú ochotní bratia a sestry, ktorí neúnavne pracujú, lebo je to práca, ktorú Boh mal vo svojom srdci pri stvorení, ako je to uvedené na začiatku tejto úvahy.

A čo odmena? Tu je odmena spravidla skutočne v nebesiach. Tam Pán odmení svojich usilovných služobníkov: „Všetci totiž musíme sa ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby každý prijal dobré či zlé ako odplatu za to, čo konal v tele, podľa toho, **ako pracoval**“ (2K 5,10). V tomto zmysle, podľa môjho poznania, nie je ani tak rozhodujúce, či pracovník na plný úvazok v diele Božom je „misónarom viery“ alebo má vopred dohodnutý príspevok na obživu svoju a svojej rodiny.

Na záver. Bolo by pokrytecké, keby som tvrdil, že som nemusel sám pre seba hľadať

riešenie otázky práce a odmeny za ňu. Musím sa príznať, že počas rokov mojej práce som nie vždy mal jasno a bol spokojný s prácou, ktorou som si zarábal na obživu alebo aj s odmenou za ňu. Môžem pokorne príznať, že ak človek chce niečo, čo mu Pán Boh nepriprial, pripraví si mnoho zbytočných komplikácií. Ak hľadá a prijima aj v tejto, tak citlivej veci, pripravenú cestu na každý deň z Božej ruky, neobzera a neporovnáva sa s okolím (aj s veriacimi), prichádza do srdca Boží pokoj. To prajem z celého srdca každému.

Práce versus Boží dílo

Petr Vadúra

Kdysi jsem si myslel, že každý pořádný křesťan musí být zapojen do Božího díla. Tohle slavnové soušloví pro mě znamenalo kázání Božího slova, evangelizační aktivity, vedení dětské besedy a úklid sborové místnosti. Byl jsem mladý a svobodný, a tak jsem měl dost času na množství aktivit v církvi. Od té doby se můj pohled na „Boží dílo“ poněkud proměnil. Přispělo k tomu několik biblických textů a životní zkušenosti. Se změnou svých názorů bych vás teď chtěl seznámit - možná pro inspiraci.

Zkusme se nejprve zamyslet nad církví. **Jak má vypadat její místní společenství?** Podle apoštolských pokynů se má skládat z různých skupin lidí. Má tvořit tělo, kde žádný úd není důležitější než jiný, ale všechny si vzájemně slouží. A přesto do církve Pán dal apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele, tedy moderním slovem *specialisty* či *profesionály*. Proč? „*Aby dokonale připravili svaté k dílu služby, k vybudování těla Kristova*“ (Ef 4,12). Pán dal mezi nás ty, kteří mohou dělat v církvi jeho práci naplně, jako své zaměstnání. Jsou to lidé, kteří k tomu Pán povolal a vystrojil. Jejich úkolem je pomáhat všem ostatním růst v poznání Krista, sloužit si navzájem a realizovat tak Boží úmysl s církvi na zemi.

Co to v praxi znamená? V místním sboru se do práce na Božím díle může zapojit kdokoli.

Slovom slúži ti, ktoré Pán obdaroval, evangeliu nesou jiní, další se venují návštěvám, jiní pořádají akce pro mládež. Mezi nimi by ale měl být někdo, kdo je skutečně fundovaný, tedy kdo se naplně venuje péči o sbory (**apoštol**), kdo pečeje o jednotlivce i společenství a má pro ně vždy aktuální Boží poselství (**prorok**), kdo dokáže oslovit lidi nevěřící (**evangelista**), kdo dokáže řešit těžké problémy, jež s sebou nese život (**pastýř**) a kdo nově a pravdivě dokáže lidem přiblížit zvěst Pisem (**učitel**). Je zřejmé, že služba těchto lidí není vázána na jeden sbor a také je jasné, že v jednom sboru, nejdále-li se ovšem o společenství několika set členů, nebudou pracovat všichni. Je mi jasné, že taková interpretace Pavlova textu ze 4. kapitoly listu Efezským je **v rozporu se zažitým modelem služby všech všem** bez uvolněných pracovníků a profesionálů. Čtěme-li ale poctivé zápisu o službě apoštolů a dalších služebníků, je zřejmé, že v církvi bylo od počátku třeba těch, kteří sloužili na díle Božím naplno. (Byl apoštol Pavel byl čas od času nucen pracovat manuálně, aby měl na životy. Je vidět, že závist a lhostejnost byly běžné už na počátku církve...)

Pokud sbor nemá svého správce, člověka, kterému skutečně leží celé společenství na srdci, a to jako člověka naplně pracujícího v církvi, může po čase začít skomírat.

V církvi je mnoho schopných lidí, mnoho lidí pracovitých, vzdělaných, moudrých a Bohu oddaných. Většina z nich ale žije život, který jim neumožnuje Božímu dílu se naplně věnovat. Dnes nelze šídit zaměstnání (a není to ani křesťanské), takže práce často pohltí veškerý čas během týdne. Pokud člověk má rodinu, není ospravedlnitelné ani „Božím dílem“, aby ji zanedbával. Žijeme navíc v době televize, internetu, v době která nabízí odpovídající a relaxaci v kulturním a společenském využití. Není divu, že pro církve zbývá pouze neděle. Je to zlé? Ne, je to prostě tak. Nemá smysl říkat, že by to mělo být jinak, protože tím se nic nezmění. Proto je moudré reagovat na tu situaci správně, nerezignovat, nepřestat sloužit,

zvěstovat evangelium a kázat Boží zvěst. **Jen změnit model je třeba.** Najít ony povolané služebníky, kteří budou sloužit církvi naplně a pomohou těm ostatním nalézat ty své oblasti služby v podmínkách, v nichž se nacházejí. A nejenom je najít, ale také je patřičně finančně zabezpečit. Naše sbory nebudou o nic méně biblické či křesťanské. Jen budou možná pružnější, bude v nich více pořádku a lidé se v nich nebudou cítit osaměli a nedůležití.

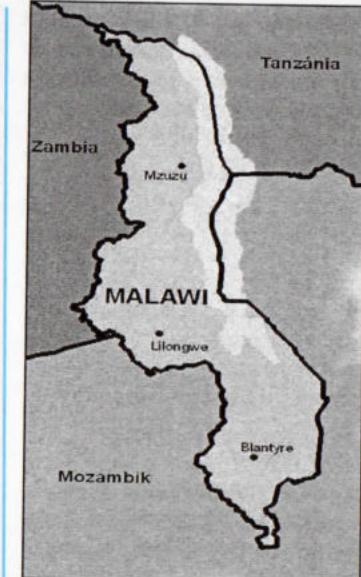
Je službou Bohu poctivá práce? Je ji jednání podnikatele, který ač by mohl zákony obcházet, je naopak dodržuje? Je službou Bohu snaha zabezpečit finančně rodinu? A je ji péče maminky o děti? Je službou Bohu společný rodinný výlet, který si dopřeje rodina v sobotu místo nějaké sborové akce, protože prostě alespoň jednou za týden potřebuje být spolu? Kolik by bylo takových otázek, které nabourávají naši zařízení představu o tom, co je a co není služba Bohu. A jako je poctivá práce na vinici Mikulovska, kterou vinár vykonává „jako pro Pána“, službou Bohu, je služba učitele, pastýře či evangelisty, kterou jiný dělník koná „na vinici Páne“ poctivou prací. Kéž je poctivých vinařů i dělníků stále víc!

misie

Hladomor v Malawi

Z anglického článku Janet Staffordové v časopise Echoes preložil Ján Hudec

celková rozloha v km ²	118 480
z toho vodná plocha v km ²	24 400
počet obyvatel v miliónoch	10,5
deti mladšie ako 14 rokov v %	44,4
ročný prirastok obyvateľstva v %	1,5
zomreti na AIDS za rok 1999	70 000
takito zomreti za rok 2001	104 000
priemerná dĺžka života v rokoch	37
ľudia pod hranicou chudoby v %	54
pracovníci v polnohospodárstve v %	86
15-roční, čo vedia čítať a písť v %	58

Mapa Malawi

Napriek úspechom, ktoré ľudstvo dosiahlo, stará základná hrozba pre viaceré jeho časti zostáva nevyriešená. Tou hrozbou je **hlad**. Často je zapríčinený vojnami alebo živelnými povromi, **pre mnohých** je to však **normálna súčasť života**. A to napriek tomu, že na svete je dosť potravín pre všetkých ľudí.

V Malawi, jednej z najchudobnejších krajín Afriky, žije nespočetné množstvo ľudí, čo dávno nepoznajú pocit nebyť hladný. Každý deň je pre nich bojom o prežitie. Okrem kúsku poľa ich rodiny nemajú žiadny majetok. Žiadnu hydinu, žiadny dobytok, žiadne peniaze. Deti hľadajú neprítomne do prázdnia. Deň začína bez raňajok. Pre väčšinu z týchto ľudí je porcia kukuřicnej kaše raz za deň celodennou stravou. **Sú v pasci chudoby a hlad je bez konca.**

V Malawi sa každé piate dieťa nedožije 6 rokov. Takmer tretina obyvateľstva je podvýživená. Iba jedno veľmi skromné jedlo denne spôsobuje vysilenosť miliónov ľudí a vede ich predčasne do hrobu.

Situácia sa toho roku ešte zhoršila a malawíjský prezident 27. februára vyhlásil národnú katastrofu, zapričinenú široko rozšíreným hladom a stále rastúcim počtom úmrtí následkom neho. **Krajina čeli jednému z najväčších nedostatkov potravín.** Z viac ako 10 miliónov jej obyvateľov je 70 % na pokraji hladovania. Kritický stav je najmä na vidieku, kde mnohí nemajú čo jeť niekoľko dní za sebou a mnohí zomreli po tom, ako jedli zemiakové hľuzy a listie. Štvrtina detí mladších ako 5 rokov je podvyživená. Na okrajoch niektorých miest, kam sa sfahujú ľudia z vidieka, vypukla cholera. Priemerná dĺžka života v krajine je 37 rokov a očakáva sa, že v najbližších rokoch klesne na 30 rokov.

Potravinová kríza pokračuje a v ostatnom čase sa zhoršila zmenšením úrod, na juhu následkom povodní v minulom roku, v strednej časti krajiny zas následkom sucha. Niektorí ľudia pijú bahno zriedené vodou, mnohí jedia trávu a hľuzy z dna riek a potokov. Tisice zomreli následkom hladovania a chorôb. Muži sú priliš slabí nato, aby kopali hroby a niet peňazí na rakvy. Preto 5 alebo 6 mŕtvol pochovávajú do spoločného hrobu.

Autorka pôvodného článku so svojim manželom Michaelom v rokoch 1963-80 misijné pracovali v Nigérii. Od roku 1990 pracujú ako misionári na juhu krajiny. Na okraji mesta Blantyre založili **stredisko pre slepých a zrakovovo postihnutých**, o ktorých sa v mnohých častiach krajiny starajú práve zbory bratských veriacich. Za posledné dva roky tu vytlačili pre nich slepeckým Brailovým písmom mnoho Nových zákonov v jazyku Chi Cheva. O terajšej situácii v Malawi autorka piše doslovne: „*Za 35 rokov, čo sme zapojení do misijné práce v Afrike, sme nikdy nevideli taký hlad, aký je teraz v Malawi. Je to srdcervúce vidieť našich vidiacích a zrakovovo postihnutých bratov a sestry ako trpia. Deti s nafúknutým bruchom a vpadnuté hladné oči dospelých – to je pohľad, na ktorý sa nedá ľahko zabudnúť.*“

Napriek tomu všetkému a možno i práve pre to mnohí uverili v Pána Ježiša a tak veľmi ďakujú za každú i najmenšiu pomoc, ktorú dostali. **Cirkev Ježiša Krista tu žije a rastie.** Väčšina piesni je o nebi a večnom videní Pána Ježiša. To je stála nádej veriacich, vzácná osobitne pre nevidiacich.

Alena je epileptička, ktorú sme stretli na jednej z našich ciest. Je kresťanka, ale pretože ľudia nerozumejú jej chorobe, pohrádajú ňou a odvrhujú ju. Keď sme jej dali peniaze na mydlo, o ktoré poprosila, obtancovala so spevom niekoľkokrát naše auto. Pokračovala v tom i potom, keď si ho kúpila a napokon sa spýtala: „Môžem podakovať Ježišovi za tento dar, ktorý som dostala?“

John Mwale je milý nevidiaci kresťan, ktorého sme stretli daleko od jeho domu. Jeho manželka zomrela v októbri 2001 a zanechala ho s troma deťmi. Peniaze, čo mal na stravu, minul na jej pohreb. Keď už nemal žiadnu stravu pre deti, rozhodol sa ísť do školy, v ktorej kedysi študoval, vo viere, že katolícki otcovia mu iste pomôžu. Cestoval zväčša pešo okolo 100 kilometrov, hľadajúc cestu svojou bielou paličkou. Vyšiel z domu v piatok ráno a v nedeľu večer prišiel do školy. Žiadnu pomoc však nedostal. Keď ho nás misionársky pári stretol, práve sa začal vracať domov. Vzali ho do auta a odviezli na autobusovú stanicu. Dali mu peniaze na cestu i na potraviny. Naplnený veľkou radosťou, nedabajúc na okolojdúcu dopravu, klakol si naprostred cesty a ďakoval Pánovi za zaoapatrenie, ktoré dostal.

V závere autorka článku piše: „*Mnohých z našich malawíjskych priateľov už tu dolu nikdy nestretнемe, pretože v nedávnych dňoch zomreli následkom hladovania a chorôb zapričinených hladom. Takéto udalosti by sa nemali odohrávať, ale naši bratia a sestry nemajú hlas, ktorým by mohli prehovoriť.*“ Prehovorí niekoľko za nich? Nájdu sa ti, čo sa rozhodnú tak, ako autor nasledujúcej z angličtiny preloženej piesne?

Prehovorím za tých, čo nemajú hlas,
povstanem za práva utláčaných,
prehovorím pravdu a spravodlivosť,
budem brániť chudobných a nádzorných,
pozdvihnem slabých v Ježišovom mene.
Prehovorím za tých, čo nemajú volbu,
budem plakať za tých, čo žijú bez lásky,
preukážem súcit
skrušeným a zlomeným v duchu,
pozdvihnem slabých v Ježišovom mene.
Aj ty ?

Boží pomoc na startu

*Z knihy A. Holzhausena,
„Pohled do překladatelské dílny“,
Martha Duffová (Wycliffova misie v Peru)*

Náš hydroplán se vznesl z hladiny rieky do provázené mohutnou clonou vodní pěny. Udělala jsem si pro dlouhý let nad pralesem pohodli. Pozorovala jsem, ponořena v myšlenkách, monotónní krajinu pode mnou. **Vzpomínky na jednu událosť** se najednou vynořily tak zřetelně, jako by se to stalo včera. Jednalo se o let podobným letadlem **před více než dvaceti lety**. Bylo to teprve před měsícem, co jsem dorazila do Peru. Mně a mé partnerce Rút byla přidělena práce **mezi obyvateli kmene Amueša**. Pilot Jim Price nás poprvé dopravil na území kmene. Byl to den, na ktorý jsem celá léta připrav čekala. Už v patnácti letech jsem dala svůj život k dispozici Bohu. Chtěla jsem mu sloužit, ať mě povede kamkoliv. A nyní to přišlo.

Letěli jsme mnoho mil nad nekonečnými nížinami, pod námi se rozprostíral hustý koberec pralesa, jen sem tam pírušený zvlněným tokem rieky. Potom začalo letadlo klesat. Koruny stromů se stále viac priblížovaly. Konečně jsme se dostali do lesního průseku mezi obrovským územím pralesa a přistál jsme na průzračné hladině rieky Palzacu. Zatímco se

letadlo priblížovalo ke břehu, seběhl se Indiáni z vesnice, aby pozorovali tuto neobyčejnou událosť.

Ještě nikdy před tím jsem neviděla Indiány Amueša. Když tam tak najednou stáli, postavy s tmavou pleťí a olověně černými vlasy, obléčení v dlouhých tmavých šatech, **dostala jsem náhle strach**. Pilot pevně směroval letadlo ke břehu. Když jsem pak šplhala na plovoucí ponton letadla, abych mohla přeskocit na pevninu, podlamovala se mi kolena a byla tak měkká jako voda pode mnou. „Pane, mám strach vstoupit na tuto zemi“, tiše jsem se modlila. Věděla jsem až příliš dobře, že tady nejsme jen na krátké návštěvě. Pilot nám pomůže vybalit a instalovat náš provizorní přístroj pro rádiové spojení. Potom znovu vysplhá do své kabiny a odletí zpět. Rút a já zde v pralese zůstaneme s těmito lidmi samy. Neznáme žádné slovo z jejich jazyka. „Pane mám strach,“ to byla má jediná myšlenka.

Presto všechno jsem věděla, že tato indiánská vesnice je cílem celého mého dosavadního života. S trohou víry, která se ve mně v tomto momentu probudila, jsem vyskočila na pevninu. Indiáni stáli tiše s nic neřikajícími obličeji opodál na okraji lesa. Zatímco jsem tak bezmocně postávala na břehu, **přišlo ke mně malé děvčátko**. Bůh viděl mé rozpoložení a poslal mi pomoc, kterou jsem v tom okamžiku tak naléhavě potřebovala. Vzalo mě, pravděpodobně první bílou ženu, kterou kdy v životě potkalo, za ruku a z jeho úst vycházel bezstarostně proud cizorodých hlásek, kterým jsem nerozuměla. Ale bylo jasné, že se snaží ke mně chovat přátelecky. Přesně tohle jsem v té chvíli potřebovala. **Byl zde někdo, kdo mě přijal a přivítal.** Timto překrásným způsobem mi Pán daroval Šáne, která se měla brzo stát mou učitelkou jazyka a nejlepší přítelkyní.

Zatímco jsme se blížili k vesnici, držela mě stále za ruku. Tam mi ukázala malou chatrč s rákosovou střechou a bambusovými stěnami. To měl být můj první domov u kmene Amueša. Šáne ke mně dál hovořila, ačkoliv

jsem ji nerozuměla a nemohla jsem ji odpovědět. V tento den jsem si oblékla pestře zdobenou sukni a doufala jsem, že se bude Indiánům líbit. Nemýlila jsem se. Šane projděla rukou po sukni. „Cohuen,“ říkala „cohuen“. Nevěděla jsem sice, co „cohuen“ znamená, ale z výrazu jejího obličeje jsem vyčetla, že se ji sukně líbí. To musí určitě znamenat „hezká“, myslela jsem si. Později jsem zjistila, že tomu tak skutečně je.

Šane se očividně snažila přiblížit mi svou řeč tak rychle, jak jen to šlo. Ještě než jsme dorazili k domku, ukázala na dravého ptáka, který kroužil nad korunami stromů a řekla: „Tse 'm“. Bezpochyby to bylo označení právě pro něj. Takto mi přiblížila první dvě slova svého jazyka. „Cohuen“ nebylo pouze potřebné a často používané slovo, ale přešlo také do překladu výrazu „evangelium“: „Cohuen Nonets“ – „Dobrá zpráva“. Také slovo „tse 'm“ našlo své místo v překladu pro kmen Amueša. **S vděčností vzpomínám na Boží přátelskou pomoc tento první den.** Během dlouhých let trpělivého učení a překládání jsem ji mohla stále znova prožívat. Stejně tak věrně jako v prvních okamžicích se o mě Bůh staral den za dnem a dovolil mi v každé nouzi zakusit Jeho pomoc: „Děkuji, Pane, za všechnu tvoji věrnost.“

úvaha

Já věřím, Pane smiluj se!

Pavel Šíma

Příběh o uzdravení dvou slepců, který si čteme v Matoušově evangeliu v 9. kapitole od 27. verše je zařazen do celého souboru příběhů s podobnou tématikou. V 8. a 9. kapitole je celkem sedm příběhů o uzdravení, jeden o vzkříšení dcery Jairovy a jeden přírodní div – utišení bouře. Takové činy jistě po právu vzbuzovaly u očitých svědků nebo pozdějších čtenářů údiv a otázku: „**Kdo to jen je, že něco takového činí?**“ Zkusme se i my trochu více

zamyslet nad timto přiběhem s přáním, abychom i tentokrát zažili Boží živé oslovení, aby se naši myslí dotknul Jeho hlas.

Zázraky v historických souvislostech

Přiblížme si nejprve dějinný kontext fenoménu „zázraky a divy“ v prvním století po Kristu. **Jsou Ježíšovy zázraky ve své době ojedinělé?** Bylo to něco naprostě nového a nevidaného? Pokud můžeme věřit dobovým pramenům, tak asi ne. Máme dochováno hned několik zpráv o lidech, kteří provozovali „podivné kousky“, nad kterými jistě lidé v údivu kroutili hlavou.

Tak např. jistý rabin Chanin ben Dosa, žijící v 1. století učinil podle židovské tradice řadu znamení a divů. Josephus Flavius ve svých Židovských starožitnostech píše o muži jménem Eleazar, který nemocného uzdravil tak, že z něj vyhnal zlého ducha. Mimo judaismus stojí za zmínku císař Vespasián vládnoucí v letech 69 – 79 po Kristu, o kterém piše historik Suetonius ve svém díle „Život císařů“, že uzdravil chromého a slepého slinou. No a nakonec největší divotvorce starověku Apollonios z Tyány, kterého novopythagořský filosof Filostratos (1. pol. 3. stol.) líčí jako člověka obdařeného nadpřirozenými silami (křísil mrtvé), a který byl pokládán za syna božího a spasitele lidstva.

Smysl Ježíšových zázraků

Jak je z tohoto malého výčtu vidět, nebyly příběhy o divuplných činech něčím úplně neobvyklým. Při vši formální podobnosti mezi Ježíšovými činy a činy jiných postav starověku je třeba vyzdvihnout a zdůraznit jedno:

Ježíšovy divy a „zázraky“ vždy vedou k víře v Boha a Ježíše jako toho, kdo je Bohem poslaný. Nevedou k Ježíšově oslavě a vyvýšování jeho osoby.

Pán Ježíš tedy nebyl nějaký „poufový iluzionista“, který by těžil ze svých kousků, ani putující „lidový léčitel“. Hlavní smysl a význam jeho činů byl (a dovolím si říct, že i nadále je) ten, že se skrze ně setkával s lidmi sám svrchovaný a milostivý Bůh a že tyto přiběhy svědčí o Něm a pozývají k víře v Něho. A to je podle mne i hlavním důvodem, proč nám je evangelisté zanechali.

Dvě roviny pohledu

To jsem ale trochu předběhl. Než se plně poňieme do našeho přiběhu, zmínme ještě jeden zásadní předpoklad, se kterým k textu přistupují. Týká se dvou rovin (chcete-li pohledů), ze kterých budeme na nás přiběh nahlízet. První rovina je **čistě historická** – nás text hovoří o přiběhu, který se stal v dávné minulosti. To je fakt. Ale i sebe zajímavější událost může být pouhou „mrtnou“ minulostí, pokud zde není rovina druhá – nazvěme si ji **existenciální**, která má vztah ke mně samému, která se mně osobně týká a dotýká. Tedy rovina, která už není jen nějakým „kdysi kdesi v minulosti“, ale aktuálním „tedy, tady a pro mně“. A z těchto dvou rovin budeme nahlízet i nás přiběh.

Naplnění starých nadějí

Hned na začátku se dozvídáme, že za Pámem Ježíšem jdou dva slepci. Slepota je jistě jedním z nejčetnějších postížení člověka. Když nevidíme, nemůžeme se orientovat a je nám skryta spousta krás světa (zkuste vysvětlit od narození slepému, co znamená „rudý západ slunce“ nebo „nádherně žluté květy“). Podle jednoho rabínského výroku jsou **čtyři druhy postížení podobných smrti – chudoba, malomocenství, bezdětnost a slepota**. A vysvobození ze slepoty je i jedním z velkých očekávání Tenaku (Starého zákona):

Iz 29,18: „...i uslyší v onen den hluší.. a oči slepých prohlédnou z temnoty a ze tmy“, Iz 35,5: „...tehdy se otevřou oči slepých a otevřou uši hluchých“

Iz 42,16: „Slepé povedu cestou, již neznají, stezkami, o nichž nic nevědí, je budu vodit. Tmu před nimi změním v světlo...“

Iz 42,5: „Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidem a za světlo pronárodům, abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě“.

Realita ruku v ruce se symbolikou

Pojmy „**světlo, temnota, slepota**“ zde už nejsou jen ve svých základních významech, ale jsou zde přímo nabity symbolikou. Vyjadřuje už mnohem více než jen skutečnou slepotu, světlo a tmu. Slepota může být i „vnitřní“, je to neschopnost „vidět“ život v pravém světle, nemoznost orientace – člověk neví, kdo je, od kud je, kam vlastně jde a jaký to má vůbec smysl, že tu je... A „světlo“, které svítí v těchto „tmách“? To je vyjádření naděje, že ještě není vše ztracené, že je podle čeho (podle koho) se orientovat. Světlo v náboženské symbolice je mnohem více než jen proud fotonů... je to přítomnost Naděje, Života, Smyslu...ano, je to přítomnost Boha samého!

Slepota může být i „vnitřní“, je to neschopnost „vidět“ život v pravém světle.

Křík jako projev vystupňované touhy

Slepsi za Pánem Ježíšem nešli jen tak, doslova čteme, že „**jej následovali křičice a řkouce...**“. Domáhají se tedy Jeho pozornosti, křičí, volají za ním ze všech sil... Židovský filozof Martin Buber napsal, že „jenom v prosbě, výkřiku, vzdechu můžeme mluvit, nebo vůbec být s Bohem“. Křík slepců nám ukazuje jejich opravdovou důvěru a naději, kterou vkládají do Ježíše. Zde si můžeme položit otázku, jak mluvíme s Bohem my? Věříme, že opravdu může učinit to, o co prosíme? Nestává se z modlitby jen pobožný zvyk?

Víra tryská z beznaděje

A co na Ježíše slepci volají? Řecky to zní „Eleéson hémas Hiós Dauid“ - „Smiluj se nad námi, Synu Davidův“. V podobném příběhu ve 20. kapitole Mt slepci ještě navíc říkají „*Kyrie*,“ - Pane - „smiluj se nad námi...“ To je prosba mnohokrát doložená v žalmech, která nám vyjadřuje nejhlubší hnutí lidského nitra. Je to zoufalá prosba, výkřik v beznaději a tváří v tvář ztrátě všech vnějších jistot. Je to poznání, že v mém životě není na co se absolutně spolehnout. Vše, co si nárokuje absolutní oddanost a důvěru se ukazuje jako falešné a marné. Člověk to poznává a uznává. Jeho pohled se zvedá z tohoto světa výše, směrem k Tomu, který je tou „poslední skutečností“. K Tomu, v koho je možno vložit poslední naději, důvěru. Tady vzniká to, čemu říkáme víra a zvolání „Kyrie eleison“ je jejím základním postojem. Jako takové bylo převzato do liturgie západní i východní církve. Během každé bohoslužby je tedy slyšet to, co člověk potřebuje – Boží slovníkování.

Co se rozumí vírou?

Dva slepci tak svou poslední naději, svou víru upírají na Ježíše. A co je zde tou vírou? V co a jak vlastně oba věří? Určitě to není pouhé přitakání na rovině intelektu. Víra tu není jako vyjádření souhlasu s nějakou dogmatickou tezí, není to žádná doktrina, žádná „dojmologie“. Víra je zde jako nejhlubší interná důvěra. Je to sebevydání se Tomu, v koho je složena veškerá (a snad i poslední) naděje. Je to odpověď na Boží oslovení, na Boží dotek.

Víra je to, co otvívá oči a dává nahlédnout „pod povrch věcí“ a umožňuje orientovat se v životě.

Pán Ježíš se zastavuje a odpovídá: „Věříte, že to mohu učinit?“ Neptá se na to, zda jsou schopni psychologicky uvěřit v zázrak – v tomto smyslu se o víře nikdy nemluví ani v židovském prostředí, ani v rané církvi. Ale ptá

se, zcela zásadně, zda jsou hotovi očekávat vysvobození právě od Ježíše. A co my? Nezustává naše víra „pouze“ u toho, že se to či ono mohlo stát kdysi... ale dnes už ne? Důvěrujeme Bohu „ted“ a tady? Ze je s námi, i když nás to, co prožíváme, přesvědčuje o opaku? I když se nám zdá, že místo Božího oslovení prožíváme spíše mlčení? Věříme, že Ježíš je opravdu IMMANU-EL? Bůh s námi?

Význam oslovení „Pane“

A slepci odpovídají „nai Kyrie“ - „Ano, Pane“. Do této slov se vtěluje víra a naděje obou slepců. Oslovení „Kyrie“ není žádnou zdvořilostní frázi, ale je to **vyznání Ježíšovy spasitelné moci**. A možná ještě mnohem vic. V řeckém překladu Sz ze 3. - 2. století před Kristem zvaném Septuaginta je Boží jméno JHVH nahrazeno právě slovem „Kyrios“, Pán. A tak se věta „Kyrios Iēsus“ - „Ježíš je Pán“ (1K 12,3) stala i základním vyznáním rané církve. A opět otázka do současnosti: „Nestává se nám někdy slovní spojení „Pán Ježíš Kristus“ jen frázi v naší sborové „mluvě“? Jsme si vědomi, co říkáme? Stává se to v našich ústech vskutku vyznáním?

Oslovení Ježíše titulem „Kyrios“ má ale ještě jeden aspekt. Tímto oslovením se v helénistickém světě nechávali rádi titulovat i političtí vládci, císařové: „Pán a Bůh“ (kyrios kai theos nebo Dominus et Deus). To byl mnohdy jejich oficiální titul. A proti tému „pánům“ a „bůžkům“ našeho světa zaznívá po tisíciletí ono Tomášovo – jen Ježíš je „Pán můj a Bůh můj“.

Pravé světlo života

A po tomto vyznání se Ježíš dotkne jejich očí a ty jsou otevřeny... Slepí vidí, ale nejen to, oni už věří. Otevřel se i jejich vnitřní zrak. V Janově evangeliu končí příběh o uzdravení slepého zmínkou o tom, že Ježíš přišel na svět, aby slepi viděli (9, 39), tedy vlastně vyznáním, že Ježíš je světlo světa (8,12; 12,46). A o pár set let později to bylo shrnuto v Nicejsko-cařhradském vyznání víry slovy, že Ježíš je „Bůh

z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha“. Ježíš je tedy tím pravým „světem“ našeho života, pokud jej neztratíme z očí, nezabloudíme.

Pravé projevy víry

Vyznání a zvolání „*Pane, smiluj se*“ je vyjádřením křesťanova *modu vivendi*, způsobu života před Bohem. Života, který se projevuje vírou, důvěrou a odevzdáností Bohu. A jak se má ta víra vlastně projevovat? Bez nároku na vyčerpávající odpověď nám může napovědět tento výrok Písem:

„*Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujete...neboť to je vše Boží v Kristu Ježíši pro vás*“ (1Te 5, 17).

„*Stále se radujte*“ – neznamená neustálý smích, ale trvalou radost z toho, co jsme ve víře ziskali.

„*V modlitbách neustávejte*“ – neznamená bezduché pohybování rty, ale život prostoupený Boží přítomnosti.

„*Za všechn okolnosti děkujete*“ – je výzvou k celoživotnímu postoji vděčnosti.

Tedy že můžeme kdykoliv v radosti, ale i ve chvílích nejhlubšího smutku nebo zranění, zvolat ono: „Já věřím (Ego pisteúō)“ ... a proto „*Pane, smiluj se!*“ (Kyrie eleison).“

**„Já věřím
Pane
smiluj se!“**

kresťania vo svete

Tažký čas prenasledovania

Z anglického misijného časopisu Echoes
pripravil Ján Hudec

Indonézia je najľudnejšia moslimská krajina na svete. Pozostáva z 13 500 ostrovov, na ktorých žije okolo 210 miliónov ľudí. Moslimi v nej tvoria 87% obyvateľstva a kresťania oficiálne menej ako 10% - v skutočnosti je ich však značne viac. Okolo 94% obyvateľov sú Malajci, čínska menšina tvori 4%.

Vládna päťbodová ideológia zaručovala v krajine po mnoho desaťročí obecný mier a umožňovala občanom voľbu medzi islamom, hinduizmom, budhizmom a kresťanstvom.. Kresťania mali úplnú slobodu evanjelizovať a za tri desaťročia došlo k ohromnému rastu Cirkvi, ktorý zahrnul i milióny obrátených z islamu. Jedinečne vo svete tito kresťania neboli prenasledovaní moslimami.

Po roku 1980 však začal aj v Indonézii proces islamizácie krajiny. S podporou vlády začali sa stavat mnohé nové mešity. Kresťanov prepúšťali z dôležitých miest v štátnej službe a nahradzali ich moslimami. Po roku 1990 došlo k dramatickému rastu úmyselné založených požiarov kresťanských kostolov a mod-

litební. Ak sa predtým vyskytol jeden za rok, teraz to bolo jeden i viac za týždeň.

Počas hospodárskej krízy v rokoch 1997-98 došlo k nedostatku potravín. Hnev ľudu sa obrátil proti obchodníkom, väčšinu ktorých tvorili Číňania. Keďže mnohí z Číňanov boli kresťania, fanatici moslimi obrátili hnev a násilie moslimských mäs proti kresťanom. V roku 1998 bolo zničených viac ako 200 cirkevných budov.

V roku 1999 sa hlavným terčom útokov moslimských fanatikov stali ostrovy zvané **Moluky** na samom východe indonézskeho súostrovia. Na týchto ostrovoch žila veľká kresťanská menšina a boli domovom indonézskeho kresťanstva. Na nich začali misijnú prácu európski misionári.

Hlavným činiteľom násilia na týchto ostrovoch boli príslušníci moslimskej organizácie **Laskar džihád** (Armáda svätej vojny). Vzali si za cieľ „vyčistiť Moluky od všetkých kresťanov.“ Ich spôsoby zahŕňali násilné obrátenia na islam, násilné obriezky a ukrižovanie. Veľmi mnohé molucké kresťanské dediny zažili ich zúrié útoky. Obyvateľská skupina mužov z tejto „armády“, vyzbrojená modernými zbraňami, vpadla do dediny a založila požiar kostola či modlitebne i mnohých domov. Tých, čo nestihli ujsť do džungle, pozbijali. Pri jednom takom vpade zastrelili a zarezali viac než 1000 kresťanov. V inom prípade 200 kresťanov, ktorí sa utiekli do kostola postrelali alebo pobili mačetami a budova bola spálená. V ďalšom prípade uviazali za auto 3 deti a vliekli ich za ním po zemi, kým nezomreli.

„**Nasleduješ Krista?**“ – pýtal sa vodca skupiny islamských ozbrojencov kresťanského muža. „**Áno**“ – odpovedal tento kresťan. Ozbrojenec na to povedal: „**Tak ho budeš nasledovať aj v spôsobe jeho smrti.**“ Potom boli tento kresťan a s ním niekoľki ďalší kresťanskí muži pribití na stromy. Ich telá tu viseli niekoľko dní a tak ich našiel indonézsky expert z Británie.

Mladá, 29-ročná kresťanská žena odmietla volať „Allahu akbar“ (Alah je veľký). Za trest

jej vložili do úst hlaveň pušky. Po výstrele jej roztrhlo hlavu a jej tvár ešte potom rozrezali bodákom.

Na niektorých ostrovoch bolo zajatých veľa kresťanov a postavených pred voľbu medzi prestúpením na islam alebo smrťou. Tých, čo odmietli prestúpiť, zabili. Ostatní museli odriekať islamské modlitby a často boli násilne obrezaní – muži, ženy aj deti. Na pobreží niektorých potom vohnali do slanej morskej vody. Násilne obrátení kresťania trpia pocitom viny a duševnou bolesfou.

Núdza polmilióna kresťanských utečencov je nesmierna. Okolo 300 000 ich utieklo do iných častí Indonézie a zostávajúcich 200 000 je rozptýlených po Molukách. Mnohí nemajú nič okrem šiat na sebe. Veľa ich našlo úkryt v džungli, kde fažko môžu dostať pomoc. Mnohé ich malé deti ochoreli, keď spia na holej zemi a nemajú potrebnú stravu.. Preplennené tábory a nedostatok hygiena spôsobujú mnohé choroby. Utečencom chýbajú potraviny, lieky, prikrývky, oblečenie a ich Biblie.

Desaťtisíce kresťanov bolo do septembra 2001 zabitých. Viac ako 5000 kresťanov bolo násilne obrátených na islam. Niektoré ostrovy boli podľa islamských fanatikov „úplne očistené od kresťanov.“ Indonézske bezpečnostné orgány zriedka urobili niečo na ochranu kresťanov. Ba na niektorých miestach pomáhali islamským ozbrojencom alebo im dali moderné zbrane. V oddieloch Laskar džihádu boli preukázateľne aj islamskí fanatici z iných krajín. Prezident Indonézie sa zdal byť bezmocný v tejto situácii. Po koordinovanej bombovej akcii cez Vianoce 2000, počas ktorej vybuchlo takmer súčasne 15 bômb pri kostoloch v deviatich mestách, vyhlásil: „Toto je pokus zničiť kresťanstvo využitím islamu.“

Cirkev v Indonézii naliehavo potrebuje naše modlitby za ochranu kresťanov a obnovenie pokoja pre nich v tejto moslimskej krajine. Taktiež za to, aby podľa príkladu svojho Pána vedeli odpustiť svojim nepriateľom. A za uzdravenie tých, čo boli násilím obráteni na islam.

Pán Boh sám vie, prečo dopustil takéto prenasledovanie a utrpenie na svoj ľud v Indonézii.

A my Ho môžeme prosiť, aby aj prostredníctvom neho dosiahol s kresťanmi a zbormi Cirkvi v tejto krajine vznešený cieľ, ktorý sleduje.

Oběť pro Krista

Josef Hudousek

Pred několika týždňy proběhla i našimi sdělovacími prostředky zpráva o úmrtí uneseného misionára, který zahynul při pokusu o osvobození. K této události došlo počátkem června na Filipínách při střetu filipínských vojáků s únosci ze skupiny Abu Sayyaf. **Misionář Martin Ray Burnham**, který spolupracoval s misijní organizací New Tribes Mission (misie mezi domorodými kmeny), byl unesen spolu se svou manželkou Gracií 27.5.2001.

Respekt získaný i mezi únosci

Martin, ktorý pocházel z USA, sloužil v této misii sedmnáct roků. Byl vynikajicím misijním pilotem a oddaným Kristovým služebníkem. Po osvobození vězněných rukojmích, byla zveřejněna zpráva o chování zajatců držených v nelidských podmínkách. Gracia potvrdila, že její manžel Martin si získal svým chováním a jednáním respekt a úctu i mezi únosci.

Z počátku se smáli tomu, jak snášel jejich teror, ale později byli ohromeni jeho vírou v Pána Ježíše: „Martin se vždy ochotně nabídl, že bude nosit vše únosců i rukojmích. Každou noc únosci přivázali Martina řetězy ke stromu a jeden z vězniček ho střežil. Po celý rok, kdy k tomu docházel, Martin každý večer poděkoval svému strážci a poprál mu dobrú noc. **Projevoval lásku** a soucit během tohoto roku **jak rukojmím tak i svým únoscům.**“

Příležitost k rozhovoru

„Martin vedl dlouhé rozhovory se všemi únosci i s jejich vězni o Božích požadavcích. Při jedné příležitosti měl velmi vážný rozhovor s Abu Sabaya o Božím soudu nad hřichem. Zmínil, že příjde den, kdy Bůh bude soudit i hřichy Abu Sabaya.“ Manželka se ho pokoušela při tomto rozhovoru mírnit, ale on přesto slušně a důrazně pokračoval.

„Velmi dobrý rok“

Bůh je milosrdně provázel touto zkouškou. Jedenohu dne byli velmi unaveni po celodenním pochodu. Když naplnili spaci sité, začali si povídат. Martin řekl: „Byl to velmi těžký rok, ale byl to i velmi dobrý rok.“ Pak začali Pánu děkovat za vše, na co si jen mohli vzpomenout. Gracia se modlila: „Děkujeme ti Pane za naše spaci sité a boty“ (Debora chodila už dva měsíce bosa). Pak poděkovali Bohu za každého věřícího člověka, s nímž se kdy setkali a na kterého si vzpomněli. Cítili, že Pán povzbudil jejich srdce při pomyšlení, že právě tito věřící lidé, manželské dvojice, rodiny nebo sbory na ně myslí a prosí za ně.

S písni na rtech

Martin připomněl Ž 100,2: „Služte Hospodinu s veselím, předstupte před oblíčej jeho s prozpěvováním.“ Martin a Gracia zpívali často. Martin řekl: „Je dost dobře možné, že živí neopustíme tuto džungli, ale při nejmenším můžeme opustit tento svět v radosné službě Pánu. Můžeme Mu sloužit právě zde, kde jsme, a to radostně.“

Těsně před Martinovou smrtí se společně modlili. Chválili Boha za Jeho věrnost. Pak se uložili ke spánku. Probudila je střelba, která se rozpoutala mezi únosci a filipínskými vojáky. Během přestrelky si Pán povolal Martina k sobě. Debora Yap, filipínská ošetřovatelka rovněž zadržovaná únosci, zemřela také při tomto pokusu o osvobození.

Martin ve svých 42 letech opustil manželku Gracií, dva syny, dceru, rodiče, dva bratry a dve sestry.

recenze knih

Dvojí tvář lenosti
(je to i o Vás!)

Petr Vadura

Kdo by dobrovolně četl knihu o lenosti!? Pokud jsme lini, mohlo by nás takové čtení usvědčit, pokud lini nejsme, netýká se nás to. A přece si myslím, že bychom knihu mladé autorky Kateřiny Lachmanové čist měli.

Kniha se jmenuje Dvojí tvář lenosti. Ten název není náhodný. Lachmanová se totiž nezabývá pouze lenosti v tradičním významu tohoto slova, ale **pojednává i o horečné aktivitě a přepracovanosti**. Jedná se zde totiž podle ní o **dvě strany jedné mince**. Kde člověk nemá dostatek vůle, sil či odpovědnosti žít činorodě, přichází lenost. Kde ale nemá člověk dostatek vnitřní jistoty, vyravnosti a zrlosti žít uměřeně, nastupuje přehnaná aktivita.

Kniha se skládá z malých kapitol plných příkladů ze života, citátů z Písem Starého i Nového zákona i úryvků z děl moudrých a zbožných spisovatelů minulosti a současnosti. Krok za krokem nás vede k sebeodhalování vlastních nedostatků a k pokání. Nic víc a nic méně není také jejím cílem. Ačkoli autorka studuje psychologii na zahraniční univerzitě, nenapsala knihu odbornou. Její Dvojí tvář lenosti je spíš jakýmsi zrcadlem, které nám autorka rozvedením biblických textů nastavuje. Zvláště v části prvé, v níž pojednává o klasické lenosti, se opírá o mnohé texty z knihy **Přísloví**, které aktualizuje, dokládá příběhy a zkušenosti ze života, aby pak čtenáře jemně vybídla k činu.

Druhá část již nevyužívá tolík biblických ci-

tátů; zdá se, že **workoholismus** (tedy stav, kdy práce se stává doslova drogou) se objevil teprve v době moderní. V kapitolách o přetižnosti a nedostatku času už nacházíme výhled psycholožky, nicméně stále je na prvním místě bohatá znalost literatury a životní zkušenosti. Autorka nemilosrdně analyzuje naše životy. Odhaluje nám, jak mnoho z nás svou důležitou prací **maskuje vnitřní nejistotu**, krizi vlastní identity a neschopnost žít. Dokazuje, že Boží vůl je, aby lidé žili ve vzájemných vztazích a pěstovali vztah i se svým Stvořitelem. Nejsou-li toho mnozí lidé kvůli své přetižnosti schopni, žijí v rozporu s tímto Božím záměrem. A v takovém případě, pokud je nám nás stav odhalen, rozhodně stojí za to nechat se knihou Kateřiny Lachmanové vyprovokovat ke změně životního stylu.

Dvojí tvář lenosti je už několikátou knihou schopné autorky. Připomeňme např. její studii o odpuštění (nazvanou **Vězení s klíčem uvnitř**), která nedávno vyšla už ve druhém vydání a rozhodně také stojí za přečtení.

Domovskou církvi Kateřiny Lachmanové je církev katolická. Myslím, že je to pro čtenáře z nekatolického prostředí velmi prospěšné, pokud se tím ovšem nenechá odradit od čtení. Setká se totiž s opravdu živou věrou autorky a s jejím důrazem na osobní vztah s Bohem skrze Ježíše Krista jako Pána a osobního Spasitele. Může se také nechat obohatit trochu jiným stylem myšlení a prožívání, jiným způsobem zbožnosti, ale také myšlenkami autorky, s nimiž by se jinak nesetkal. Jen se bojím, zda nejsme příliš pyšní na to, abychom se nechali vést k pokání ženou, navíc mladou, která ač je znovuzrozená, patří do katolické církve. Ale to už je věc každého z nás.

Knihu Dvojí tvář lenosti vydalo Karmeliánské nakladatelství Kostelní Vydří s vročením 2000 a stojí 129 korun.

naši jubilanti

Ing. Ján Ostrolucký 70 let

Ján Michalko

Uplynulo již 10 let, když jsem na nemocničním lůžku mezi jiným zavzpomíval na blížící se 60-tiny mého bratránka a spolubratra v Kristu a nám všem dobré známého bratra Janka Ostroluckého.

Tenkrát jsem uvažoval, co pěkného mu dát na památku k jeho narozeninám. Právě jsme dokončili stavbu sborového domu a tak mne napadla myšlenka, vytvořit fotoalbum, kde by byly zachyceny společně trávené chvíle po dobu 5-ti let. Žel, zůstalo tenkrát jen u toho chtění.

V blížících se dnech bude náš Janko o deset let starší. A protože nechci zůstat opět něco dlužen, rád bych se podělil o to, jak jej znám já, a o několik společných prožitků. Známe se prakticky od útlého mládí. Narodili jsme se v podtatranské obci. On o několik měsíců dříve. Životní dráha nás po občasných krátkých pauzách znova a znova sváděla vedle sebe.

Asi v roce 1939 se Jankovi rodiče odstěhovali do Nitry. Mí rodice je asi o 6 let později následovali. Několik měsíců jsme bydleli společně a dalších 20 let jenom několik set metrů od sebe. Mladá léta byla naplněna nejen školou, ale i pracemi a povinnostmi doma. Jako nejstarší syn svých rodičů musel doma hodně pomáhat. Vzpomínám na to, jak jsme jej viděvali sedět za volantem traktoru již asi ve 14-ti letech. Vpředu s jedním traktorem oral pole jeho tatínek, s druhým traktorem Janko. Těžké byly i práce o žnich, kdy museli i na několikatýdenní práce mlácení obilí do okolních vesnic. (To nebyly ještě kombajny, ale těžké traktory, mlátičky, elevátory slámy a podobně).

Za zimních večerů jsme se jako rodiny často scházívaly. Janko, jako student reálného gym-

nácia rýsoval, a vzpomínám, jak často při zpěvu ostatních do taktu „šrafoval“ výkresy.

I po celodenních pracích jsme se vždy večer sešli v „baní“ na sportovním výživě až už při fotbale nebo volejbalu. To byly známé tváře: 3 kluci Ostroluctí, 3 Michalkovi, 2 Kučerovi, Ilko Kozár a další sousedovic kluci.

Není proto divu, že Janko vyhrával i školní závody v běhu, když byl tak dobře trénován. K tomu přispěla i docházka do školy vzdálené více než 3 km, kterou absolvoval většinou v počlusu přes pole.

Ve svých 14-ti letech vedl nedělní besídku, kde nás bylo kolem 10-ti dětí, z nichž byl on nejstarší, nejzkušenější a nejzodpovědnější. Jeho tatínek ho brával na tehdejší konference věřících, které byly většinou ve Zvoleně či Slati. V této době ještě neexistovaly magnetofony nebo jiná nahrávací technika. Janko si dělal poznámky a několik hodin biblických shromáždění „tlumociil“ slova, která na konferenci zazněla. Jsem přesvědčen, že i dnes by byl schopen ve svých poznámkách najít a říct, kdo a na jaké téma tenkrát sloužil slovem.

Jak sám několikrát vyznal, již jako 17-letý student začíná sloužit slovem Božím v domácím sboru v Nitre i po okolních sborech. Dnes snad není sbor či sborečku v Čechách, na Slovensku i v některých okolních státech, které by nebyly i několikrát navštívil.

Po maturite odešel studovat na vysokou školu do Bratislavu. Tam měl velké vzory Božích služebníků jako např. br. Sirackého, Žarnovického, Pavloviče, Ferka Vyhánka, svých vrstevníků - Milana Hrdinu, Lacka Palugu a dalších. V té době byl v Bratislavě velký pěvecký sbor a hudební skupina. Mládež se setkávala při různých příležitostech až už v okoli Bratislavu nebo vyjížděla až do Nímnice. V této době ho zde zastihuje i zavírání shromáždění věřících, osobní vyšetřování na STB, uvěznění některých bratří mezi nimi i jeho tatinka.

Po ukončení vysoké školy nastupuje na umístěnku do Brna. Zde se opět setkáváme, když já jsem zde sloužil na základní vojenské službě. Trávime nádherné nedělní vyjížděky mládeže do blízkého okolí (shromážďování je stále zakázáno).

Asi v roce 1957 se Janko žení a odchází do Ostravy. Pracuje jako technik, energetik. Známá je jeho aktívni práce ve sborech. Asi v roce 1959 organizuje první celostátní konferenci, které prakticky trvají dodnes.

Od roku 1960 se opět potkáváme alespoň 1x týdně, když jsem se do Ostravy „příženil“ i já.

Samostatnou kapitolu by si zasloužilo období od r.1985 do roku 1991, když jsme se setkávali téměř denně při práci na stavbě sborového domu v Kunčičkách. Na toto období si jistě hodně z nás vzpomíná, proto jej nebudu rozvádět.

Nezapomenutelné zůstanou pro mnohé zájezdy pod názvem „Izraelem s Bíbí v ruce“. Měl jsem také díky Jankovi tu možnost zúčastnit se jeho zatím poslední cesty (v pořadí již sedmé) do Izraele v roce 1998. Jeho znalost „zaslibené země“, minulost a budoucnost národa je bezkonkurenční. Snad co kilometr chůze nebo jízdy autobusem - to biblické příběhy Starého či Nového zákona.

Ještě kdysi v mladých letech se Janko svěřil, že by rád někdy vydal knížku. Nevím přesně kolik knih opravdu napsal a vydal, ale určitě to

byly desítky až už z oboru profesního nebo biblických. A různých článků, úvah, proslovů - to jde do tisiců.

Co říci závěrem?

Janko, přejeme Ti z celého srdce mnoho Božího požehnání do dalších dní, které nám nás Pán dává.

Kéž tvůj elán, vytrvalost, obětavost, houževnatost i radost, je příkladem i nám.

K tomuto nádhernému přání milého bratra Janka Michalka se připojuje také celý nás Ostravský sbor.

Jak jinak vyjádřit to, co jistě všichni v našem shromáždění k našemu milému Jankovi Ostroluckému citíme? Jedině verši z Písma Svatého - Bible. Také dnes se můžeme ztožnit se slovy ap. Pavla a spojit je se jménem našeho milého bratra v Kristu, Janka Ostroluckého.

„...toto je naše chlouba: Naše svědomí nám dosvědčuje, že jsme v tomto světě a zvláště vůči vám žili ve svatosti a ryzosti před Bohem a nespolehali na světskou moudrost, nýbrž na milost Boží.“ (2K 1,12)

A co přát bratru Jankovi do dalších let mezi námi na základě Božího Slova? Snad slova žalmisty:

„spravedlivý roste jako palma, rozrůstá se jako libanónský cedr. Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedincích ponesou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není! Zalm 92,13-16

Starší bratři sboru v Ostravě-Kunčičkách

Z mojich spomienok na brata Janka Ostroluckého

Ján Kučera

Tie prvé spomienky sa viažu na detstvo v Nitre. Páť až šesť rokov som bol Jankovým žiakom v detskej besiedke tamozjeho kresťanského zboru. Janko bol veľmi dobrý učiteľ. **Bol biblický zásadový a pritom plný lásky.** To mnohým dnešným akož kresťanským učiteľom, nasiačnutým ekumenizmom a liberalizmom, akosi chýba. Vedel učenie dokumentovať praktickými prikladmi a pomôckami. Z nich si najviac spomínam na biblické kvarteto. Išlo o hru, čo veľmi napomáhalo k rozšíreniu biblických vedomostí, ktorú môžeme odporučiť aj dnešnej mládeži.

Ked Janko odišiel študovať do Bratislavu, stretávali sme sa poredsie, najmä počas jeho návštěv v našom zbere. Spominam si na jeho vzácné služby slovom už keď mal 17-18 rokov. **Bol nám veľmi dobrým príkladom**, ktorý sme túžili a usilovali sa nasledovať aj my mladší - jeho bratia Mirko a Viktor, Milan Michalko, Ilko Kozár i ja.

Po prestávovaní sa do Ostravy sme sa stretávali raz do roka na konferenciach tam a neskôri v Bratislave, ale aj inde pri jeho příležitostných návštěvách na Slovensku. V roku 1969 začala naša pravidelná spolupráca v rámci časopisu **Živá slova**. Boli to mnohé výmeny materiálov cestou pošty i osobne. Táto spolupráca trvala donedávna, pokiaľ bol zadpovedným redaktorom Živého slova.

Mimoriadne spomienky mám na návštěvu Izraela roku 1993 pod jeho duchovným vedením. Prešli sme vtedy spolu s ďalšími účastníkmi zájazdu celú túto zem, ktorú Pán Boh zasľubil i dal Izraelitom. Boli sme denne spolu po celý týždeň, videli sme na vlastné oči divy tejto krajiny, najmä však pamätné miesta v Jeruzaleme. Vzácne boli jeho **biblické výklady o každom navštívenom mieste**.

Nuž, milý brat Janko, aj keď to znie neuveriteľne, je tu tých „sedem krížkov“. Nech Ti

dá Pán ešte veľa sil v Tvojej nevšednej práci v Jeho kráľovstve, až pokým neuzrieme breh večnej vlasti. Nech On sám dá Tvojim ďalším rokom medzi nami svoje nebeské požehnanie. A za Tvoju prácu i spoluprácu s bratmi prijmi aspoň to skromné - d' a k u j e m e !

Rozhovor s bratrem J. Ostroluckým

Tomáš Czopnik

Naše shromáždění v Ostravě - Kunčičkách pravidelně navštěvuje a v něm slouží nás brat Ján Ostrolucký, který se právě letos dožívá 70 let. U té příležitosti jsme mu položili několik otázek:

„Jak bratře vidíte těch uplynulých sedm desítek let a co pro Vás tato léta znamenala?“

Priznám se, že několikrát jsem již seděl v „kresle pro hosta“ a odpovidal na řadu otázek. Vaše otázky se však týkají období sedmdesáti let. Abych na ně odpověděl, jsem nucen ohlédnout se zpět na roky mládí prožité v Nitre (4 - 19), na studia v Bratislavě (19 - 24) a nakonec na nejdéle období života v Ostravě (1956 - dosud).

Neveru si deník, byla by to duplicita a k tomu ještě nedokonalá, protože dokonalý deník o mé životě se piše v nebesích. A stejně, kdybych jej i psal, kdo by jej četl? Vždyť kdybych jej začal psát v deseti letech a každý den napsal jednu stránku měl by již 21 900 stran.

Kromě toho se hlásím ke slovům apoštola Pavla, který na to, co bylo za ním, zapominal a usilovně chválal k tomu, co bylo před ním. Jsem vděčný mému Pánu, že se ještě nemusím vracet zpět, případně se potěšovat tím, co je za mnou - že jsem aspoň trochu byl užitečný pro Pána. Nebude to nakonec jen jako dřevo a sláma, která při zkoušce ohněm před Jeho soudnou stolicí shoří? Pán mi doprál, abych „byl u toho“, když se desítky lidí obrátily k Němu, ale nikdy si nemohu přivlastnit, že by

to byla i má zásluha. Možná, že jsem jen rozséval, nebo zaléval, ale vzrůst dával On! Jen milost Boží v Kristu Ježíši.

„Jaká důležitá rozhodnutí jste ve svém životě udělal a co to přineslo pro Vás život?“

To rozhodující v mém životě se stalo v roce 1944, týden před Velikonocemi. Měl jsem 11,5 roku, když mě Pán dvakrát oslovil a já jsem Mu směl odevzdat svůj život. Za dva roky na to jsem byl pokřtěn v řece Nitra za přítomnosti mnoha lidí a desítek mých spolužáků. To mi pak umožnilo svědčit o Pánu Ježíši na katelickém gymnáziu, kde jsme byli pouze dva studenti, kteří nebyli katolíků.

V duchovním růstu jsem měl vynikající učitele, (zejména mého otce), kteří mě povzbudili ke službě Pánu vyučováním v besídce a ke službě slovem ve shromážděních.

Doporučuji zvláště mladým bratřím a sestrám, aby se co nejdříve zapojili do služby Pánu a tak brzy poznali, jaké mají obdarování, pro jakou oblast služby. Nezanedbávejte duchovní dary, protože ony mohou zakrnět a v pozdějším věku již velice těžko budete tyto dary rozvijet.

V Bratislavě jsem prošel školou úzkosti. Byl jsem několikrát vyslyšán STB, která mi vzala téměř všechnu duchovní literaturu. Naše shromáždování od roku 1951 bylo tajné, písně jsem si mohli pouze číst, rozcházeli jsme se po jednom, protože mohli zavítat i nás, jako čtyři naše bratry v roce 1954. Jedním z nich byl i bratr D. Žarnovický, u něhož jsem bydlel. Pak zavřeli i mého otce v Nitře, a tak jsem se částečně staral o sestru Žarnovickou a mou maminku.

V tomto období jsem prožíval blízkost Pána Ježíše tak, jako nikdy předtím.

V utrpeních a zkouškách se zoceluje důvěra v blízkost a pomoc Pána Ježíše, proto budeme vděční i za taková období života.

Po ukončení studia jsem dostal umístěnku do Ostravy, kde jsem ještě nikdy nebyl. Mohl

jsem to odmítout, ale přjal jsem to z ruky Otcovy. Toto rozhodnutí mě stálo mnoho: Opustit rodičovský dům, sbor, kde jsem se „narodil“, Slovensko, kde byla má široce rovětvená rodina, věřící, které jsem po celém Slovensku znal.

Jediný, koho jsem v Ostravě znal, byl bratr Mojžíšek. Setkal jsem se s ním za zvláštních okolností, když v Brně v únoru 1956 oznamoval, že je povolena činnost sboru. Nebylo to Boží řízení, že jeho dceru Jarmilku mi připravil jako budoucí manželku a ostravský sbor jako pole pro duchovní práci?

Porozuměl jsem, proč jsem na gymnáziu musel chodit do pěveckého sboru – abych se mohl věnovat mládeži i v nácviku písni, proč se znalosti slovenštiny jsem na Moravě – abych desítky let mohl redigovat časopisy a knihy psané dvojjazyčně.

Jestliže přijmeme rozhodnutí Pána i když se nám zrovna nelibí nebo nám to nevyhovuje, později zjistíme, že nám to bylo k užitku a požehnání podle Římanům 8,28.

Průlom v mém životě nastal v roce 1991 po návštěvě státu Izrael. To, že jsem celkem sedmkrát tuto zemi navštívil je velký dar mého Pána. Vice než stokrát jsem dosud směl mluvit o Izraeli – ale především o Ježíši Kristu, Jeho smrti a vzkříšení v Jeruzalémě, a tak stovky neobrácených lidí slyšely o Spasiteli a možnosti spasení. Také prostřednictvím publikací o Izraeli vstupují do myšlení lidí a vím, že toto evangelium přinese ovoce.

Je důležité milovat Pismo a Boží lid – starozákonní i novozákonní. Naše láska k Pánu se dokazuje tím, že si čteme Boží Slovo a podle něj řídíme svůj život. Milovat Izrael znamená vědět, co tento národ čeká a jaká má zaslíbení.

„Kdybyste mohl změnit něco ze své minulosti, co byste změnil? Co byste poradil nám mladým?“

Co bych změnil ze své minulosti? Především bych se v mládí naučil dokonale anglicky a ně-

mecky. Pokud by politická situace byla stejná jako dnes, pak bych si našel takové zaměstnání, ve kterém bych mohl veškerý čas věnovat dílu Páně – vyučováním na biblických školách a kurzech, vydáváním literatury nebo v oblasti sociální.

Nikdy bych však neodešel pracovat do zahraničí. Přestože jako věřící člověk jsem nikdy nesměl v zaměstnání zastávat vyšší funkci než vedoucí oddělení a tak jsem byl pojmenován i finančně, nikdy bych svědectví o víře v Pána Ježíše nezaměnil za funkci a peníze! Pán se o mne a mou rodinu dokonale postaral.

Doporučuji vám, milí mladí bratři a sestry: naučte se jazyky, čtěte domácí i cizojazyční duchovní literaturu, poslouchejte audiokazety s duchovní tématikou, navštěvujte biblické kurzy... Pokud možno, najděte si zaměstnání v takových institucích, kde budete moci sloužit lidem evangeliem bez ohledu na výši výdělku. Pán vás daleko více odmění než svět!

„Co je pro Vás v životě nejdůležitější?“

Protože stojím na rozhraní dvou životů, pak to nejdůležitější je být připraven na setkání se svým Pámem. On sám mne pověřil, abych mluvil i psal o Jeho brzkém příchodu. Za předivných okolností mi svěřil redakci časopisu „Volání uprostřed noci“. Proto tím více sám v sobě slyším toto Jeho volání: Přídu brzy a rychle! A tak chci milovat Jeho slavný příchod.

Na závěr ještě jedno doporučení proto, jak stárnout. Rozhodně ne s hořkostí, že život speje ke konci, ani s pohoršováním se nad tím, že roste naše neschopnost a že ztrácíme mnoho možností, ale v očekávání budoucnosti, která svítí čím dál jasněji, když jdeme dál.

Vzpomínka na jedny narozeniny

Petr Turoň

Nebývá zvykem, aby někdo psal k jubileu osoby z vlastní rodiny, ale dovolte mi udělat jednu výjimku. Je to vzpomínka na moji tchyni,

sestru K. Kořinkovou, se kterou jsem prožil ve společné domácnosti s přerušením celkem 9 let, a která se dožila 12. 6. 2002 věku 80 let.

Když jsem se před 35 léty přiženil do jejich rodiny, tak mi tehdy řekl bratr Krmášek (můj svatební svědek) toto: „Chlapče, ty se neženíš do normální rodiny, ale do hotelu Kořinek“.

Záhy jsem poznal, co to znamená v praktickém životě, kdy nebylo dne, aby nebyli u nás hosté a častokrát i na nocleh. První dva roky na Přemyslovské ulici v bytě 2+1, později na Dušní ulici v bytě 3+1, ale s dvěma vdanými dcerami a jejich zetí a vnoučaty ve společné domácnosti. To vše díky obětavé každodenní práci milé sestry.

Před několika léty jsem slyšel fundovaný biblický výklad verše z Římu 12,1: „Protož prosíme vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť životu, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou“. Tento verš naše milá sestra v praxi naplnila, dle Jakuba 1,22, ne jako „posluchač, ale činitel“.

Po smrti svého manžela nyní žije stranou každodenního ruchu v Kutné Hoře v domě svého mladšího zetě. Spojení do nejbližšího sboru v Kolině ji občas zajišťuje bratr Jára Šustr svým autem. Spojení s ostatními věřícími má skrze obsáhlou korespondenci v obou našich republikách.

Květa Kořinková - 80 let

Sester s takovými životními zkušenostmi, které bez rejtání následují svého manžela na společné životní pouti, se mnoho nerodí, proto jsem si dovolil napsat několik rádek s milou vzpomínkou na naši maminku.

správy zo sborov

Nimnica

Ján Čiž

Z Kresťanského zboru v Nimnici pri Púchove si Pán povolal do svojho nebeského domova najstaršieho brata Kresťanských zborov na Slovensku, Štefana Útleho. Stalo sa tak na poludnie 28. februára 2002 v nedožitých 97 rokoch jeho požehnaného života. Odišiel v plnej istote viery, že ho k sebe volá jeho Pán Ježiš Kristus. Pán dal milosť, že ho vyznával ako svojho osobného Spasiteľa viac než 70 rokov. Bol jedným zo zakladateľov KZ v Nimnici a dlhé desaťročia starším bratom a pastierom. V posledných rokoch to boli najmä jeho modlitby, ktoré tak horivo a rád odosielal k svojmu drahému Pánovi. Na pohrebnom zhromaždení 2. 3. 2002 Pán umožnil aby susedia i mnohí občania z Nimnice mohli počuť zvesť evanjelia prostredníctvom služieb bratov Lešika a Azora. Požehnaným doplnením boli tiež piesne spevokolu z KZ Prievidza, za čo sú najmä pozostali Pánovi veľmi vďační.

Bratislava

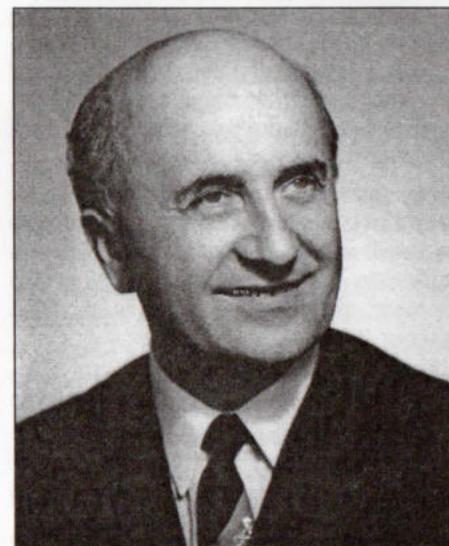
Jan Kučera

Brat MUDr. Jan Dávid odišiel do nebeskej vlasti. Nedávno sme mu v tomto časopise blaželi k 80-ke. Želali sme mu najmä veľa sil od Pána k znásaniu fažkej choroby. Dnes ich

už nepotrebuje. Predišiel nás k Pánovi dňa 30. augusta 2002 v ranných hodinách.

Na smútočnej rozlúčke s jeho telesnými pozostatkami dňa 5. septembra 2002 na cintoríne v Slávičom údolí v Bratislave sa zišlo niekoľko stovák bratov a sestier a to takmer z celej Slovenskej republiky, ale aj z Českej republiky. Prišli aj bratia a sestry z rôznych kresťanských spoločenstiev, aj ich vzácné osobnosti. Slovom Božím poslužili bratia Lešík a Vladimír Azor, pohrebnú pieseň zaspieval spevokol Bratskej jednoty baptistov. Brat Dávid ako lekár slúžil naozaj všetkým. Nezištne a z láskou Kristovou. Práve tak slúžieval na kresťanských zhromaždeniach i konferenciach. Bol známy svojou aktivity a povzbudzovaním spolupútnikov až do posledných chvíľ pobytu na tejto zemi.

Kiežby Pán sám pripravil nahradu za tohto vzácného svojho služobníka a všetkých nás pripravil na skoré stretnutie pred Božím trónom.

Brat MUDr. Jan Dávid

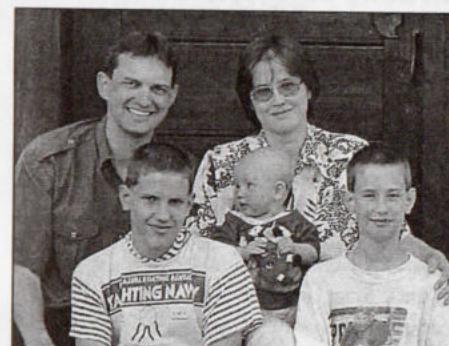
představujeme

Ing. Pavel Vopalecký

Milan Michalko st.

Pavel odevzdal svůj život do rukou Pána Ježiše ve svých devíti letech. V dospívání vyhledával setkání a rozhovory s různými Božími lidmi, od kterých se učil mnoho věcí a kteří mu pomáhali v osobním růstu. Jednou z takových osobností byl i bratr Dr. Karel Kořinek. Při vysokoškolských studiích se kromě služby v brněnském sboru věnoval mládeži na severní Moravě, kde kolem něj vzniklo hnutí zvané „Javory“. Desítky mladých věřících lidí objevovaly silu modlitby i krásu Božího slova a života s Pánem Ježišem. Na mnoha setkáních a pobytích (za totality) bylo jejich cílem také srozumitelné zvěstování evangelia vrtěvnickým. Mnozí z těchto mladých lidí dnes účinně slouží ve svých sborech.

Po dokončení studií se Pavel oženil a usídlil v Ostravě; s manželkou Danielou mají tři děti. Po „sametové revoluci“ dal svůj duchovní rozhled, jazykové znalosti i hlas k dispozici rozhlasovému šíření Božího Slova prostřednictvím brněnské redakce TWR v oblíbeném

Rodina Vopaleckých

představujeme

pořadu „Světem Bible“. Potřeba a možnost zvěstování evangelia jej motivovala nejenom k vlastnímu zapojení, ale především k intenzivní výchově nových pracovníků. Jde mu zejména o takové, kteří budou vychovávat další „věrné lidí“ (2Tm 2,2), aby se tak evangelium mohlo šířit podstatně účinněji, než jsme byli zvyklí. Různými způsoby se v životech jednotlivců podílí na rozvíjení oddanosti Pánu Ježiši, na růstu jejich charakteru, a také na vyzbrojování pro službu dalším. Jeho velkou touhou je mocné a zdravé duchovní hnuti, které by skrze učednictví zaplavilo evangeliem celou naši zemi.

„Živoucí půdou“ pro uplatňování biblických zásad života a služby Církve Pána Ježiše Krista se stal sbor v Ostravě – Zábřehu, založený v roce 1993. Pouze šest lidí pocházel z věřících rodin, ostatní jsou noví věřící. Pán Církve dal milost k poznání pravdy a k dalšímu duchovnímu růstu celé stovce lidí z různých generací, kteří pocházejí převážně z ateistických rodin. Část z nich se podílela na vzniku třetího bratrského sboru v Ostravě, který od roku 1999 působí v městské části Poruba.

Finanční potřeby Pavlovy rodiny a služby jsou již sedm let kryty dobrovolnými dary věřících. Kromě úlohy staršího a dalších služeb v místním sboru se Pavel aktivně podílí i na vyučování a vedení mladých věřících z dalších společenství v rámci Kresťanské akademie mladých. Nezapomíná ani na své vlastní biblické vzdělávání. V roce 1998 absolvoval pětiměsíční kurs u Jeana Gibsona, v současné době dálkově studuje biblický seminář v Rakousku.

LBŠ v Mladoticích

P. Vaďura

Už po páté se konala v západočeských Mladoticích Letní škola, letos ne biblická,

ale "baby", tedy dětská. Dospělých ale bylo zhruba polik jako děti, takže i ten přívlastek "biblická" seděl.

Zatímco děti si pod vedením obělavých vedoucích hrály na dobu Jiřího z Poděbrad a na vědce zkoumající dopisy, jež psal Možíš své manželce Sipoře, dospělí se vzdělávali a odpočívali.

Teprve další týdny ukáží, jak důležitý byl manželský seminář, ve kterém Jan a Eva Staňkovi z Plzně učili manžele komunikovat a předcházet konfliktům. Autor článku se staral nejen o to, aby se účastníci pobytu seznámili s krásami Manětínska a Plasska, ale vedl je i k úvahám o výchově dětí. Jaromír Andýsek se stal průvodcem Lukášovým evangeliem, ale také umožnil účastníkům přenést se každý večer do historie a poznat kořeny bratrského hnutí ve Velké Británii, Německu a Slezsku.

Nelze než poděkovat hlavnímu organizátorovi Stanislavu Zelenému za námahu, lékařce Věre Csukášové za trpělivost, s níž ošetřovala všechny, kdo podlehly zákeřné viróze, a všem ostatním služebníkům za jejich službu. A pokud plánujete léto na rok 2003, pak vězte, že pokud nás Pán dá, proběhne LBŠ v Mladoticích opět. Jste srdečně zváni!

informace o nových knihách

Cestou života 2003

Duchovní úvahy na každý den příštího roku. Výborná pomůcka pro denní čtení, a to jak osobní tak i v domácnostech. Články různých autorů jsou střídavě české a slovenské. 240 stran A5, cena 95 Kč/130 Sk.

Když mne můj otec nejvíce potřeboval

Taylorová R.

Kniha pojednává o tom, jak se autorka - misionářka v Africe - starala o svého otce, který trpěl Alzheimerovou chorobou. Autorka citlivě píše o potřebách starých lidí a o problémech soužití s nimi. 72 stran A5, cena 45 Kč.

Radostné křesťanstvo

George B. (slov.)

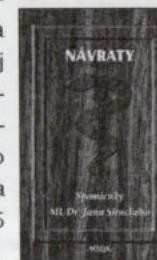
Publikace dává odpověď na otázku, proč tolik křesťanů začíná svůj život s nadšením věřících lidí a končí vnitřně prázdní. Jde o druhé vydání této zajímavé publikace, které zajistila MSEJK. 174 stran A5 zmen., cena 50 Kč/70 Sk.

Návraty

Siracký J. (slov.)

Autor je synem nám známého bratra Jána Sirackého, je odborníkem v oblasti léčby rakoviny. Napsal: „Spomínám na mnoho dní a roků, lekářov a pacientov, vylečených aj zomierajúcich. Na dni aj noci, radosť, nádej aj utrpenie, laboratória, hľadanie súvislostí, radostné očakávania aj sklamania, a to všetko očami viery.“ Vydařila MSEJK. cca 100 stran A5 zmen., cena 55 Kč/75 Sk.

Lodníkov syn - Schippers W.

Děj se odehrává v holandské námořnické rodině. V knize objevíte holandskou romantickou krajinu, ale také radost věřící rodiny, zápas otce o současný i věčný život svého syna. Vydala MSEJK. 116 stran A5 zmen., cena 35 Kč/45 Sk. (slovensky)

Lež - Evoluce - Ham K.

Mnoho křesťanů je při zvěstování evangelia bezmocných. Odmitli Genesis, základ biblického učení. Uvěřili totiž mytu 20. století - mytu evoluce. Autor odkrývá důvody falešného učení posledního období. Vydala BJB Praha. 174 stran A5, cena 145 Kč.

téma příštího čísla

Jak překonat krize v manželství?

Články k tématu příštího čísla „**Jak překonat krize v manželství?**“ a ostatní příspěvky zasílejte do konce října 2002. Děkujeme.

Redakce

*Za obsah zveřejněných článků
zodpovídají jejich autoři.*

obsah

Úvodník

Úděl nebo šance? 2

Úvahy

Bůh si přeje rozmanitost 3

Otroci dnes 6

Informácie

Celoslovenské stretnutie 7

Letní soustředění SBV 7

Návštěva brata W. Petersona 8

Tématické články

Práca, zaměstnávateľ 9

a zaměstnanec v Biblii 9

Práce Boží, Kristova a lidská 13

Báseň

Vlastními rukami 14

Tématické články

Práca a odmena za ňu 14

Práce versus Boží dílo 16

Misia

Hladomor v Malawi 17

Boží pomoc na startu 19

Úvaha

Já věřím, Pane smiluj se 20

Kresťania vo svete 20

Tažký čas prenasledovania 23

Oběť pro Krista 25

Recenze knih

Dvojí tvář lenosti 26

Naši jubilanti

Ing. Ján Ostrolucký - 70 let 27

Z mojich spomienok na brata

Janka Ostroluckého 29

Rozhovor s J. Ostroluckým 29

K. Kořinková - 80 let 31

Správy zo sborov

Nimnica 32

Bratislava 32

Představujeme

P. Vopalecký 33

LBŠ v Mladoticích 33

Informace o nových knihách 34

Téma příštího čísla 35

Vydávají Kresťanské sbory v ČR
a Kresťanské zbory na Slovensku
ve vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29
701 00 Ostrava

Odpovědný redaktor a adresa české redakce:

Jaromír Andrýsek
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
e-mail: ja.andrysek@volny.cz
tel.: 558 734 794

Redakční rada:

Ján Čiž, Ján Hudec, Matúš Koša, Ján Kučera,
Ján Ostrolucký, Tomáš Pala, Petr Vaďura, Jan Vopalecký,
Ľubomír Vyhnanek

Kontaktná adresa pre Slovensko:

Ján Hudec
Partizánska 15, 949 01 Nitra
tel.: 037 741 8212

Grafická úprava obálky a litografie:

fa Lubomír Horňák, reklamní a grafické studio
Štefánikova 4, Český Těšín

Grafická úprava textu a tisk:

Vydavatelství TEBA
Ostravská 130, 737 01 Český Těšín-Mosty

Expedice pro Českou republiku:

Vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29, 701 00 Ostrava

Expedícia, administrácia a platby pre Slovensko:

Misijná spoločnosť evanjelia Ježisa Krista
Púpavova 4, 841 04 Bratislava

Administrace pro Českou republiku:

Vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29, 701 00 Ostrava
e-mail: a-alef@ova.inecnet.cz
tel.: 596 784 269, 596 237 261, 0602 552 069

Platby a dobrovolné příspěvky pro Českou republiku:

A-Alef Ostrava, Komerční banka Ostrava
číslo účtu: 81006-761/0100
Vždy je nutné uvést přidělený **variabilní symbol** odběratele.

Předplatné:

na celý rok 80 Kč + poštovné
jednotlivá čísla 20 Kč + poštovné
Předplatné na další období končí jen písemným
či telefonickým odhlášením v administraci.

Časopis vychází čtyřikrát do roku.

Registrační číslo MK ČR 6480.

ISSN 1210-6526

